

Środa, 26 lutego 2014 r.

P7_TA(2014)0155

Pośrednictwo ubezpieczeniowe *I****Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego (wersja przekształcona) (COM(2012)0360 – C7-0180/2012 – 2012/0175(COD))⁽¹⁾****(Zwykła procedura ustawodawcza – przekształcenie)**

(2017/C 285/60)

[Poprawka 1, o ile nie wskazano inaczej]

POPRAWKI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO (*)

do wniosku Komisji

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

2014/.../UE

w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1 i art. 62,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ należy wprowadzić zmiany. **Dlatego proponuje się** przekształcenie przedmiotowej dyrektywy.

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do właściwej komisji w celu ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi regulaminu(A7-0085/2014).

(*) Poprawki: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego, (Dz.U. L 9 z 15.1.2003, s. 3).

Środa, 26 lutego 2014 r.

- (2) Ponieważ głównym celem i przedmiotem dyrektywy, której dotyczy niniejszy wniosek, jest harmonizacja krajowych przepisów dotyczących wspomnianych obszarów, podstawę dyrektywy stanowią art. 53 ust. 1 i art. 62 TFUE. Właściwe jest przyjęcie wspomnianych regulacji w formie dyrektywy, tak aby umożliwić wdrożenie przepisów w obszarach objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, a w razie potrzeby dostosowanie ich do istniejącej specyfiki danego rynku lub systemu prawnego w poszczególnych państwach członkowskich. Celem niniejszej dyrektywy powinna być również koordynacja krajowych przepisów dotyczących warunków podejmowania działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego, dlatego też jej podstawę stanowi art. 53 ust. 1 TFUE. Ponadto ponieważ podmioty działające w przedmiotowym sektorze świadczą usługi w całej Unii, podstawę niniejszej dyrektywy stanowi również art. 62 TFUE.
- (3) Pośrednicy ubezpieczeniowi oraz reasekuracyjni odgrywają główną rolę w rozpowszechnianiu produktów ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych w Unii.
- (4) Poszczególne rodzaje osób lub instytucji, takie jak: agenci, brokerzy i podmioty gospodarcze „ubezpieczeń bankowych”, zakłady ubezpieczeń, biura podróży oraz wypożyczalnie samochodów mogą prowadzić dystrybucję produktów ubezpieczeniowych.
- (4a) *W celu zagwarantowania takiego samego poziomu ochrony oraz umożliwienia konsumentowi korzystania z porównywalnych standardów zasadnicze znaczenie ma to, by niniejsza dyrektywa sprzyjała stworzeniu pośrednikom równych szans i konkurencji na równych warunkach, niezależnie od tego, czy są oni związani z zakładem ubezpieczeń. Dla konsumentów jest korzystne, jeżeli produkty ubezpieczeniowe są oferowane różnymi kanałami przez różnych pośredników w ramach różnych form współpracy z zakładami ubezpieczeń, pod warunkiem że do tych kanałów i pośredników stosuje się takie same zasady ochrony konsumenta. Ważne jest, by państwa członkowskie uwzględniły te aspekty w trakcie wdrażania niniejszej dyrektywy.*
- (5) Stosowanie dyrektywy 2002/92/WE wykazało, że konieczne jest doprecyzowanie szeregu przepisów, aby ułatwić prowadzenie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego oraz że ochrona konsumentów wymaga objęcia zakresem stosowania tej dyrektywy wszystkich transakcji sprzedaży produktów ubezpieczeniowych **zawieranych w ramach podstawowej działalności zawodowej, niezależnie od tego, czy sprzedaży tej dokonują** pośrednicy ubezpieczeniowi, czy zakłady ubezpieczeń. W odniesieniu do sprzedaży tych produktów, obsługi posprzedażnej i obsługi roszczeń zakłady ubezpieczeń prowadzące bezpośrednią sprzedaż produktów ubezpieczeniowych należy objąć zakresem stosowania nowej dyrektywy w podobny sposób, jak agentów i brokerów ubezpieczeniowych.
- █
- (8) Nadal występują znaczące różnice między przepisami krajowymi tworzące bariery dla podejmowania i prowadzenia działalności pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych na rynku wewnętrznym. **Należy dalej umacniać rynek wewnętrzny oraz stworzyć prawdziwie europejski wewnętrzny rynek produktów i usług ubezpieczeń na życie oraz produktów i usług ubezpieczeniowych innych niż ubezpieczenia na życie.**
- (9) Obecne i niedawne zaburzenia na rynkach finansowych uwypukliły znaczenie zapewniania skutecznej ochrony konsumentów we wszystkich sektorach finansowych. Należy zatem zwiększyć poziom zaufania klientów i bardziej ujednolicić przepisy regulujące rozpowszechnianie produktów ubezpieczeniowych w celu zapewnienia stosownego poziomu ochrony klientów w całej Unii. **Należy podnieść poziom ochrony konsumenta w stosunku do poziomu ochrony w dyrektywie 2002/92/WE, aby ograniczyć potrzebę różnicowania środków krajowych. Istotne jest uwzględnienie szczególnego charakteru umów ubezpieczenia w porównaniu z produktami inwestycyjnymi regulowanymi dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/.../UE [MiFID] ⁽¹⁾. Dystrybucja umów ubezpieczeniowych, w tym tzw. ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych, powinna zatem zostać uregulowana na mocy niniejszej dyrektywy oraz ujednolicona z dyrektywą 2014/.../UE [MiFID]. Należy podnieść minimalne normy w odniesieniu do przepisów w zakresie dystrybucji oraz tworzenia równych warunków działania, stosowane do wszystkich „konfekcjonowanych” ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych. Środki służące ochronie klientów powinny być większe dla „klientów nieprofesjonalnych” niż dla „klientów profesjonalnych”.**
- (10) Niniejszą dyrektywę powinno stosować się do osób, których działalność polega na świadczeniu usług pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego na rzecz osób trzecich za wynagrodzeniem, które może mieć charakter świadczeń pieniężnych lub przybierać inne formy uzgodnionych korzyści ekonomicznych związanych z jej prowadzeniem.

⁽¹⁾ *Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/.../UE w sprawie rynków instrumentów finansowych, uchylająca dyrektywę 2004/39/WE (Dz.U. ...).*

Środa, 26 lutego 2014 r.

- (11) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do osób, których działalność polega na przekazywaniu informacji na temat umowy lub umów ubezpieczenia lub reasekuracji w odpowiedzi na zadane kryteria wybrane przez klienta za pośrednictwem stron internetowych lub innych środków lub na udostępnianiu rankingów produktów ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych lub zapewnianiu zniżki od ceny umowy, w przypadku gdy klient jest w stanie bezpośrednio zawrzeć umowę ubezpieczenia na końcowym etapie tego procesu; nie powinna mieć jednak zastosowania do działalności wiążącej się z zwykłym wprowadzaniem polegającej na przekazywaniu pośrednikom ubezpieczeniowym lub reasekuracyjnym lub zakładom ubezpieczeń lub reasekuracji danych i informacji dotyczących potencjalnych ubezpieczających, czy też na przekazywaniu potencjalnym ubezpieczającym informacji na temat produktów ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych lub pośredników ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych lub zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji.
- (12) Niniejszej dyrektywy nie powinno stosować się do osób prowadzących innego typu działalność zawodową, takich jak eksperci podatkowi lub księgowi, którzy w toku prowadzenia innego typu działalności zawodowej świadczą okazjonalnie usługi doradcze w sprawie zakresu ubezpieczenia, nie powinno stosować się jej również do działalności polegającej wyłącznie na dostarczaniu ogólnych informacji w sprawie produktów ubezpieczeniowych, pod warunkiem że celem takiej działalności nie jest udzielanie klientowi pomocy przy zawieraniu lub wykonywaniu umowy ubezpieczenia lub reasekuracji. **Niniejszej dyrektywy nie należy też stosować do zawodowej obsługi roszczeń w imieniu zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji ani do likwidacji szkód i wyceny szkód przez biegłych.**
- (13) Niniejszej dyrektywy nie powinno stosować się do osób wykonujących pośrednictwo ubezpieczeniowe jako działalność poboczną, z zastrzeżeniem pewnych ograniczeń dotyczących polisy, zwłaszcza wiedzy wymaganej do jej sprzedaży, objętych nią rodzajów ryzyka oraz kwoty składki.
- (14) W niniejszej dyrektywie zdefiniowano pojęcie „zależnego pośrednika ubezpieczeniowego”, aby uwzględnić cechy charakterystyczne rynków państw członkowskich i ustanowić warunki stosowane do takich pośredników.
- (15) Pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni będący osobami fizycznymi powinni być zarejestrowani we właściwym organie państwa członkowskiego, w którym zamieszkują; pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni będący osobami prawnymi powinni być zarejestrowani we właściwym organie państwa członkowskiego, w którym mieści się ich siedziba statutowa (lub jeśli w świetle ich prawa krajowego nie posiadają siedziby statutowej – siedziba zarządu), pod warunkiem że spełniają ściśle określone wymogi zawodowe dotyczące ich umiejętności, nieposzlakowanej opinii, zakresu odpowiedzialności zawodowej i możliwości finansowych. Od pośredników ubezpieczeniowych już zarejestrowanych w państwach członkowskich nie należy wymagać ponownej rejestracji na podstawie niniejszej dyrektywy.
- (16) Pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni powinni móc korzystać ze swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług zapisanych w TFUE. Rejestracja w państwie członkowskim pochodzenia lub dokonanie w nim zgłoszenia powinny więc umożliwiać pośrednikom ubezpieczeniowym i reasekuracyjnym prowadzenie działalności w innych państwach członkowskich, zgodnie z zasadami swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, pod warunkiem że właściwe organy dopełniły wobec siebie odpowiedniej procedury powiadomienia.
- █
- (18) W celu zwiększenia przejrzystości i ułatwienia transgranicznej wymiany handlowej Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych („EIOPA”) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010⁽¹⁾ powinien ustanowić, podać do publicznej wiadomości i aktualizować pojedynczą elektroniczną bazę danych zawierającą wykaz wszystkich pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, którzy zgłosili zamiar korzystania z przysługującej im swobody przedsiębiorczości lub świadczenia usług. Państwa członkowskie powinny bezzwłocznie przekazywać EIOPA stosowne informacje, aby umożliwić EIOPA realizację tego zadania. Wspomniana baza danych powinna zawierać hiperłącza do każdego odpowiedniego właściwego organu w każdym państwie członkowskim. Każdy właściwy organ z każdego państwa członkowskiego powinien umieścić na swoich stronach internetowych hiperłącze do tej bazy danych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

Środa, 26 lutego 2014 r.

- (19) Należy wyraźnie ustanowić odnośne prawa i obowiązki państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego w zakresie nadzoru nad pośrednikami ubezpieczeniowymi i reasekuracyjnymi, którzy zostali przez nie zarejestrowani lub którzy prowadzą działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego na ich terytorium, korzystając z przysługujących im praw w zakresie swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług.
-
- (21) Brak możliwości swobodnego funkcjonowania pośredników ubezpieczeniowych w całej Unii utrudnia sprawne funkcjonowanie jednolitego rynku ubezpieczeń. **Niniejsza dyrektywa jest istotnym krokiem w kierunku zwiększenia poziomu ochrony konsumenta i integracji rynku w obrębie rynku wewnętrznego.**
- (21a) **Pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny prowadzi działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego na warunkach swobody świadczenia usług, jeżeli zajmuje się pośrednictwem ubezpieczeniowym lub reasekuracyjnym wobec ubezpieczającego lub potencjalnego ubezpieczającego, który ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia pośrednika, a każde ubezpieczone ryzyko umiejscowione jest w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia pośrednika. Pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny prowadzi działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego na warunkach swobody przedsiębiorczości, jeżeli utrzymuje stałą obecność w państwie członkowskim innym niż jego państwo członkowskie pochodzenia.**
- (22) Ważne jest zagwarantowanie wysokiego poziomu profesjonalizmu i kompetencji pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych oraz pracowników bezpośrednich ubezpieczycieli, którzy są zaangażowani w czynności przygotowawcze przed sprzedażą polis ubezpieczeniowych oraz czynności w trakcie i po sprzedaży polis ubezpieczeniowych. Fachowa wiedza pośredników i pracowników bezpośrednich ubezpieczycieli ■ powinna zatem być współmierna do stopnia złożoności tej działalności. Należy zapewnić kształcenie ustawiczne. **Państwa członkowskie powinny decydować o formie, treści i wymaganych dokumentach poświadczających. Należy przy tym certyfikować branżowe lub należące do stowarzyszeń ośrodki szkolenia zawodowego.**
- (22a) **Państwa członkowskie dopilnowują, aby pracownicy pośrednika doradzający klientom detalicznym w sprawie ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych lub sprzedający im takie produkty posiadali odpowiedni poziom wiedzy i kompetencji w zakresie oferowanych produktów. Jest to szczególnie istotne z uwagi na wzrastającą złożoność i ciągle innowacje w strukturze ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych. Zakup ubezpieczeniowego produktu inwestycyjnego wiąże się z ryzykiem, a inwestor powinien móc polegać na dostarczanych informacjach i jakości ocen. Ponadto konieczne jest zapewnienie pracownikom odpowiedniego czasu i zasobów umożliwiających im dostarczenie klientom wszystkich istotnych informacji o oferowanych produktach.**
- (23) Koordynacja przepisów krajowych w sprawie wymogów zawodowych i rejestracji osób podejmujących i prowadzących działalność w dziedzinie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego może przyczynić się zarówno do wprowadzenia jednolitego rynku usług finansowych, jak i do poprawienia ochrony klientów w tym zakresie.
- (24) W celu zwiększenia transgranicznego obrotu handlowego należy wprowadzić zasady regulujące wzajemne uznawanie wiedzy i umiejętności pośredników.
- (25) Jako dowód spełnienia przez pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego wymogów w zakresie wiedzy i umiejętności stanowiących warunek rejestracji zgodnie z niniejszą dyrektywą przyjmujące państwo członkowskie powinno akceptować kwalifikacje krajowe uznane za równorzędne kwalifikacjom na poziomie 3 lub wyższym według europejskich ram kwalifikacji ustanowionych w zaleceniu Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie. Ramy te pomagają państwom członkowskim, instytucjom kształcenia, pracodawcom i osobom fizycznym w porównywaniu kwalifikacji uzyskanych w zróżnicowanych systemach kształcenia i szkolenia w całej Unii. Narzędzie to ma zasadnicze znaczenie dla rozwoju rynku zatrudnienia w całej Unii. Ram tych nie stworzono, aby zastąpić krajowe systemy kwalifikacji, lecz by uzupełniać działania państw członkowskich poprzez ułatwianie współpracy między nimi.
- (26) Pomimo istnienia systemu jednolitego paszportu dla ubezpieczycieli i pośredników europejski rynek ubezpieczeń pozostaje bardzo rozdrobniony. W celu ułatwienia prowadzenia działalności w kontekście transgranicznym oraz zwiększenia przejrzystości wobec konsumentów państwa członkowskie powinny zapewnić publikowanie przepisów dotyczących dobra ogólnego obowiązujących na ich terytorium; należy również zapewnić powszechną dostępność pojedynczego rejestru elektronicznego i informacji na temat przepisów dotyczących dobra ogólnego obowiązujących we wszystkich państwach członkowskich w odniesieniu do działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego.

Środa, 26 lutego 2014 r.

- (27) W celu ochrony klientów oraz zapewnienia prawidłowości działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej prowadzonej na jednolitym rynku zasadnicze znaczenie ma współpraca i wymiana informacji między właściwymi organami.
- (28) Potrzebne są odpowiednie i skuteczne pozasądowe procedury reklamacyjne i odszkodowawcze w państwach członkowskich w celu rozstrzygnięcia sporów między pośrednikami ubezpieczeniowymi lub zakładami ubezpieczeń a klientami, przy wykorzystaniu, w stosownych przypadkach, istniejących procedur. Skuteczne pozasądowe procedury reklamacyjne i odszkodowawcze powinny być dostępne, aby umożliwić rozstrzygnięcie sporów dotyczących praw i obowiązków **■** na mocy niniejszej dyrektywy, wynikłych między zakładami ubezpieczeń lub osobami sprzedającymi lub oferującymi produkty ubezpieczeniowe a klientami. **W przypadku alternatywnego rozstrzygnięcia sporów postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE ⁽¹⁾ powinny być wiążące również dla celów niniejszej dyrektywy.** W celu zwiększenia skuteczności procedur pozasądowego rozstrzygnięcia sporów dotyczących reklamacji składanych przez klientów niniejsza dyrektywa powinna przewidywać obowiązek uczestnictwa zakładów ubezpieczeń lub osób sprzedających lub oferujących produkty ubezpieczeniowe w procedurach rozstrzygnięcia sporów wszczętych przeciwko nim przez klientów, a dotyczących praw i obowiązków ustanowionych w niniejszej dyrektywie, **oraz decyzjach, które na wyraźny wniosek mogą być wiążące dla pośredników i klientów.** Celem tych procedur pozasądowego rozstrzygnięcia sporów jest uzyskanie szybszego i mniej kosztownego rozstrzygnięcia sporów między zakładami ubezpieczeń lub osobami sprzedającymi lub oferującymi produkty ubezpieczeniowe a klientami oraz zmniejszenie obciążenia systemu sądowego. **■**

Bez uszczerbku dla prawa klientów do wnoszenia skarg do sądów państwa członkowskie powinny dbać o to, by podmioty odpowiedzialne za alternatywne rozstrzygnięcie sporów prowadzące postępowania w sprawie sporów, o których mowa w niniejszej dyrektywie, współpracowały między sobą w zakresie rozstrzygnięcia sporów transgranicznych. Państwa członkowskie powinny zachęcać podmioty odpowiedzialne za alternatywne rozstrzygnięcie sporów prowadzące postępowania w sprawie tych sporów do przystąpienia do Sieci Składania Zażaleń na Usługi Finansowe (FIN-Net).

- (29) Wielu pośredników ubezpieczeniowych i wiele zakładów ubezpieczeń w coraz większym stopniu jednocześnie prowadzi wiele rodzajów działalności, co zwiększa ryzyko wystąpienia konfliktów interesów między tymi różnymi rodzajami prowadzonej działalności a interesami ich klientów. Konieczne jest zatem wprowadzenie przez państwa członkowskie przepisów **zapewniających uwzględnianie interesu** klientów.
- (30) Konsumentom należy z wyprzedzeniem udostępniać jasne informacje na temat statusu osób, które sprzedają produkt ubezpieczeniowy **■**. **Warto rozważyć** nałożenie na europejskich pośredników ubezpieczeniowych i europejskie zakłady ubezpieczeń obowiązku ujawniania informacji na temat statusu tych osób. Informacje te powinny być przekazywane konsumentom przed zawarciem umowy. Informacje te mają na celu ukazanie stosunku łączącego zakład ubezpieczeń i pośrednika (w stosownych przypadkach) **■**.
- (31) W celu łagodzenia konfliktów interesów między sprzedawcą a nabywcą produktu ubezpieczeniowego konieczne jest zapewnienie ujawniania odpowiednich informacji na temat wynagrodzenia dystrybutorów ubezpieczeń. **■** Pośrednik oraz pracownik pośrednika ubezpieczeniowego lub zakładu ubezpieczeń powinni mieć obowiązek informowania klienta, **na żądanie i bez pobierania opłaty, o charakterze i źródle** swojego wynagrodzenia, przed dokonaniem sprzedaży.
- (32) Aby udostępnić klientom możliwe do porównania informacje na temat świadczonych usług pośrednictwa ubezpieczeniowego, niezależnie od tego, czy klient dokonuje zakupu produktu ubezpieczeniowego przez pośrednika, czy też bezpośrednio w zakładzie ubezpieczeń, oraz aby uniknąć zakłócenia konkurencji, do czego prowadzić może zachęcanie zakładów ubezpieczeń do bezpośredniej sprzedaży produktów klientom, a nie przez pośredników, w celu uniknięcia konieczności ujawniania informacji, na zakłady ubezpieczeń należy również nałożyć wymóg przekazywania klientom, z którymi mają bezpośrednio do czynienia w ramach świadczenia usług pośrednictwa ubezpieczeniowego, informacji na temat wynagrodzenia, które otrzymują z tytułu sprzedaży produktów ubezpieczeniowych.
- (32a) **W przypadku gdy przed świadczeniem usługi doradztwa nie można określić wysokości kosztów i zachęt, informacje o sposobie ich obliczania muszą zostać ujawnione w pełny, dokładny i zrozumiały sposób w dokumencie zawierającym informacje o kluczowych usługach, a następnie tak szybko, jak to praktycznie możliwe, klient musi być powiadomiony o koszcie całkowitym usługi doradztwa i jego wpływie na zysk. Jeśli doradztwo inwestycyjne prowadzone jest na bieżąco, ujawnianie informacji na temat kosztów doradztwa inwestycyjnego, w tym zachęt, należy zapewniać okresowo, co najmniej raz do roku. W sprawozdaniu okresowym ujawnia się wszystkie zachęty wypłacone lub otrzymane w poprzednim okresie.**

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygnięcia sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (Dz. U. L 165 z 18.6.2013, s. 63).

Środa, 26 lutego 2014 r.

- (32b) *Każda osoba sprzedająca produkty ubezpieczeniowe niebędąca twórcą tych produktów powinna przedstawić inwestorowi detalicznemu w odrębnym dokumencie zawierającym informacje o kluczowych usługach szczegóły, których nie może dostarczyć twórca produktu inwestycyjnego, dotyczące kosztów tych produktów i usług zgodnie z niniejszą dyrektywą i dyrektywą 2014/.../UE [MiFID] oraz dodatkowe istotne informacje potrzebne inwestorowi detalicznemu do oceny, czy produkt ubezpieczeniowy odpowiada jego potrzebom.*
- (32c) *Dla konsumenta jest korzystne, jeżeli produkty ubezpieczeniowe są sprzedawane różnymi kanałami przez różnych pośredników w ramach różnych form współpracy z zakładami ubezpieczeń, pod warunkiem że muszą oni stosować takie same zasady ochrony konsumenta i przejrzystości.*
- (33) Ponieważ celem niniejszego wniosku jest zwiększenie poziomu ochrony konsumentów, niektóre z jego przepisów mają wyłącznie zastosowanie w kontekście stosunków między przedsiębiorstwami a konsumentami (B2C), zwłaszcza przepisy regulujące zasady prowadzenia działalności pośredników ubezpieczeniowych lub innych sprzedawców produktów ubezpieczeniowych.
-
- (34a) *Państwa członkowskie powinny wymagać, by polityka wynagrodzeń stosowana przez pośredników ubezpieczeniowych i zakłady ubezpieczeń w stosunku do ich pracowników lub przedstawicieli nie wpływała negatywnie na ich zdolność działania w najlepszym interesie klientów. Jeśli chodzi o pracowników doradzających klientom w sprawie ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych lub sprzedających im takie produkty, państwa członkowskie powinny wymagać, by pośrednicy ubezpieczeniowi i zakłady ubezpieczeń gwarantowali, że wynagrodzenie, jakie pracownicy ci dostają od przedsiębiorstwa, nie wpływa na ich bezstronność podczas formułowania odpowiednich zaleceń lub dokonywania odpowiedniej sprzedaży oraz na przedstawianie przez nich informacji w sposób uczciwy, jasny i niewprowadzający w błąd. W takich przypadkach wynagrodzenie nie może zależeć wyłącznie od celów sprzedaży lub zysków, jakie firma czerpie z określonego produktu.*
- (35) Dla klienta **ważna** jest informacja, czy ma do czynienia z pośrednikiem, który doradza mu w sprawie produktów szerokiej gamy zakładów ubezpieczeń, czy też produktów dostarczanych przez określoną liczbę zakładów ubezpieczeń.
- (36) Z powodu coraz większego uzależnienia konsumentów od osobistych rekomendacji właściwe jest wprowadzenie definicji doradztwa. **Jakość doradztwa ma zasadnicze znaczenie, a wszelkie porady powinny odpowiadać indywidualnej charakterystyce danego klienta.** Przed udzieleniem porady pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń powinni ocenić potrzeby, **oczekiwania** i sytuację finansową klienta. Jeżeli pośrednik oświadcza, iż doradza w sprawie produktów szerokiej gamy zakładów ubezpieczeń, powinien przeprowadzić prawidłową i ■ szeroką analizę **odpowiednio dużej liczby produktów ubezpieczeniowych** dostępnych na rynku. Ponadto wszyscy pośrednicy ubezpieczeniowi i zakłady ubezpieczeń powinni wyjaśniać przesłanki swojej porady **oraz polecać odpowiednie produkty ubezpieczeniowe zgodnie z preferencjami, potrzebami, sytuacją finansową i sytuacją osobistą klienta.**
- (37) Przed zawarciem umowy, w tym w przypadku transakcji sprzedaży, której nie towarzyszy udzielenie porady, klientowi należy przekazać istotne informacje na temat produktu ubezpieczeniowego, aby umożliwić mu podjęcie świadomej decyzji. Pośrednik ubezpieczeniowy powinien wyjaśnić klientowi główne cechy produktów ubezpieczeniowych, które sprzedaje, **a zatem jego pracownicy powinni otrzymać na ten cel odpowiednie środki i wystarczający czas.**
- (38) Należy określić jednolite przepisy w celu **ułatwienia** wyboru nośnika, na którym klientowi przekazywane są **wymagane** informacje, by umożliwić wykorzystanie, w stosownych przypadkach, środków komunikacji elektronicznej, z uwzględnieniem okoliczności transakcji. Należy jednak zapewnić klientowi możliwość otrzymania tych informacji na papierze. W interesie zapewnienia konsumentom dostępu do informacji wszelkie informacje przekazywane przed zawarciem umowy powinny być udostępniane bezpłatnie.
- (39) Wymóg ujawnienia takich informacji wtedy, gdy klient poszukuje ochrony reasekuracyjnej lub ubezpieczeniowej obejmującej ryzyko handlowe i przemysłowe lub gdy klient jest klientem profesjonalnym ■, nie jest tak potrzebny.
- (40) Niniejsza dyrektywa powinna określać minimalne obowiązki zakładów ubezpieczeń i pośredników ubezpieczeniowych w zakresie udzielania informacji klientom. W tym obszarze państwo członkowskie powinno być w stanie utrzymać lub przyjąć bardziej restrykcyjne przepisy, które mogą być nakładane na pośredników ubezpieczeniowych i zakłady ubezpieczeń prowadzące działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego na ich terytorium,

Środa, 26 lutego 2014 r.

niezależnie od przepisów państwa członkowskiego ich pochodzenia, pod warunkiem że takie bardziej restrykcyjne przepisy są zgodne z prawem Unii, w tym z dyrektywą 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾. Państwo członkowskie, które zgłasza zamiar stosowania dodatkowych przepisów regulujących pośrednictwo ubezpieczeniowe oraz sprzedaż produktów ubezpieczeniowych i stosuje te przepisy obok przepisów określonych w niniejszej dyrektywie, powinno zadbać o to, by obciążenia administracyjne wynikające z tych przepisów były **jak najmniej**.

- (41) Praktyki sprzedaży krzyżowej stanowią powszechną i **właściwą** strategię stosowaną przez podmioty świadczące detaliczne usługi finansowe w całej Unii. █
- (41a) **W przypadku gdy ubezpieczenie oferowane jest wraz z inną usługą lub innym produktem jako część pakietu lub jako warunek zawarcia tej samej umowy lub sprzedaży pakietu, podlega ono przepisom dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾. Niniejsza dyrektywa również przewiduje szereg zabezpieczeń klientów w przypadku zakupu przez nich ubezpieczenia jako części pakietu. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby krajowe właściwe organy mogły przyjąć lub utrzymać dodatkowe środki zapobiegające praktykom sprzedaży krzyżowej niekorzystnym dla konsumentów.**
- (42) Umowy ubezpieczenia zawierające aspekty inwestycyjne często oferowane są klientom jako produkty alternatywne wobec produktów inwestycyjnych objętych dyrektywą 2014/.../UE [MiFID] lub jako zamienniki tych produktów. W celu zapewnienia spójnej ochrony inwestorów i uniknięcia ryzyka arbitrażu regulacyjnego ważne jest, by detaliczne produkty inwestycyjne (ubezpieczeniowe produkty inwestycyjne zdefiniowane w rozporządzeniu w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących produktów inwestycyjnych) podlegały tym samym standardom w zakresie prowadzenia działalności, w tym m.in. wymogom w zakresie udostępniania odpowiednich informacji, wymogom w zakresie adekwatności udzielanych porad oraz ograniczeniom w zakresie zachęt, a także wymogom w zakresie zarządzania konfliktami interesów **oraz dalszym** ograniczeniom █ wynagrodzenia. Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (ESMA) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽³⁾ oraz EIOPA powinni współpracować w celu osiągnięcia możliwie największej spójności standardów prowadzenia działalności w odniesieniu do detalicznych produktów inwestycyjnych objętych zakresem dyrektywy 2014/.../UE [MiFID] lub niniejszej dyrektywy poprzez wydawanie wytycznych. **W wytycznych tych należy jednak wziąć pod uwagę specyfikę produktów ubezpieczeniowych innych niż ubezpieczenia na życie. Ponadto zgodnie z analogiczną zasadą w dyrektywie 2014/.../UE [MiFID] przy wdrażaniu dyrektywy na szczeblu krajowym oraz w wytycznych wspólnego komitetu należy rozważyć analogiczny system w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń.** W odniesieniu do ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych **należy zaostrzyć standardy prowadzenia działalności zastępujące** standardy określone w niniejszej dyrektywie, które mają zastosowanie do **ogólnych** umów ubezpieczeniowych █. Stąd też osoby prowadzące działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego w odniesieniu do ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych powinny spełniać █ zaostrzone standardy mające zastosowanie do **takich** produktów.
- (42a) **Parlament Europejski będzie dążyć do zapewnienia dostosowania niniejszej dyrektywy do dyrektywy 2014/.../UE [MiFID II] w trakcie negocjacji z Radą. [Popr. 5]**
- (42b) **Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady podejmowania i prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego przez osoby fizyczne i prawne prowadzące działalność w państwie członkowskim lub osoby, które zamierzają tam podjąć taką działalność. Przepisy w innych aktach prawnych Unii stanowiące odstępstwo od tych zasad lub je uzupełniające nie powinny mieć zastosowania do działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego.**
- (43) W celu zapewnienia przestrzegania przez zakłady ubezpieczeń i osoby świadczące usługi pośrednictwa ubezpieczeniowego przepisów niniejszej dyrektywy oraz w celu zapewnienia podobnego traktowania tych zakładów i osób w całej Unii państwa członkowskie należy zobowiązać do ustanowienia kar administracyjnych i innych środków, które są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. W komunikacie Komisji z dnia 8 grudnia

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług świadczonych na rynku wewnętrznym na rzecz społeczeństwa informacyjnego, w szczególności odnośnie do handlu elektronicznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

Środa, 26 lutego 2014 r.

2010 r. „Wzmocnienie systemów sankcji w branży usług finansowych” dokonano przeglądu istniejących uprawnień i ich praktycznego stosowania w celu osiągnięcia większej zbieżności kar i innych środków. Kary administracyjne i inne środki ustanowione przez państwa członkowskie powinny zatem spełniać pewne zasadnicze wymogi dotyczące ich adresatów, kryteriów, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu kary lub innego środka, publikacji **oraz** podstawowych uprawnień do nakładania kar **■**.

- (44) W szczególności właściwym organom należy przyznać uprawnienia do nakładania kar finansowych, które są wystarczająco wysokie, aby niwelowały oczekiwane korzyści oraz aby nawet dla większych instytucji i osób zarządzających nimi stanowiły środek odstraszący.
- (45) W celu zapewnienia spójnego stosowania kar we wszystkich państwach członkowskich przy ustalaniu rodzaju kar administracyjnych lub innych środków oraz wysokości administracyjnych kar finansowych państwa członkowskie powinny być zobowiązane dopilnować, aby właściwe organy uwzględniały wszystkie istotne okoliczności. **Państwa członkowskie nie muszą jednak przewidywać kar administracyjnych, jeżeli prawo krajowe przewiduje kary w systemie prawa karnego.**
- (46) W celu wzmocnienia odstrasżającego efektu kar i środków w stosunku do ogółu społeczeństwa oraz informowania o naruszeniach przepisów, które mogą powodować uszczerbek w poziomie ochrony klientów, informacje o nałożonych karach i środkach powinny być publikowane, z wyjątkiem pewnych ściśle określonych przypadków. W celu zapewnienia zgodności z zasadą proporcjonalności informacje o nałożonych karach i innych środkach powinny być publikowane anonimowo, jeżeli publikacja wyrządziłaby niewspółmierną szkodę zaangażowanym stronom.
- (47) W celu wykrywania potencjalnych naruszeń przepisów właściwe organy powinny dysponować niezbędnymi uprawnieniami dochodzeniowymi oraz powinny ustanowić skuteczne mechanizmy sprzyjające zgłaszaniu potencjalnych lub faktycznych naruszeń **i zapewniające właściwą ochronę osobom ujawniającym takie naruszenia. Jednak niniejsza dyrektywa nie oznacza, że państwa członkowskie muszą nadać organom administracyjnym uprawnienia do prowadzenia dochodzeń karnych.**
- (48) Niniejsza dyrektywa powinna odwoływać się zarówno do kar administracyjnych, jak i innych środków, bez względu na fakt, czy w świetle prawa krajowego kwalifikują się one jako kara, czy jako inny środek.
- (49) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać żadnych przepisów państw członkowskich dotyczących przestępstw.
- (49a) **Osoby zgłaszające przypadki naruszenia zwracają uwagę właściwych organów na nowe informacje, co pomaga tym organom w wykrywaniu i karaniu przypadków wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji na rynku. Do zgłaszania przypadków naruszenia może jednak zniechęcać obawa przed zemstą lub brak odpowiednich procedur zgłaszania przypadków naruszenia. Niniejsza dyrektywa powinna zatem zapewnić wprowadzenie odpowiednich rozwiązań zachęcających osoby zgłaszające przypadki naruszenia do ostrzegania właściwych organów o możliwych naruszeniach niniejszej dyrektywy oraz chroniących te osoby przed zemstą. Państwa członkowskie powinny także dopilnować, aby wdrażane przez nie programy zgłaszania przypadków naruszenia obejmowały mechanizmy zapewniające odpowiednią ochronę osoby, której dotyczy zgłoszenie, w szczególności jeśli chodzi o jej prawo do ochrony danych osobowych, oraz procedury zapewniające prawo osoby, której dotyczy zgłoszenie, do obrony oraz do bycia wysłuchanym, zanim zostanie podjęta decyzja dotycząca takiej osoby, a także prawo do skutecznego zaskarżenia do sądu decyzji dotyczącej tej osoby.**
- (50) W celu osiągnięcia celów określonych w niniejszej dyrektywie należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do **■** zarządzania konfliktami interesów, obowiązków w zakresie prowadzenia działalności w zakresie ubezpieczeniowych „konfekcjonowanych” detalicznych produktów inwestycyjnych, a także procedur i formularzy na potrzeby przekazywania informacji na temat nałożonych kar. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (51) Standardy techniczne dotyczące usług finansowych powinny zapewnić spójną harmonizację i odpowiednią ochronę konsumentów w całej Unii. **Z uwagi na to, że EIOPA jest organem dysponującym wysokospecjalistyczną wiedzą, lecz ograniczonymi zasobami, można by mu powierzyć wyłącznie opracowanie projektów wniosków,** które nie wymagają decyzji politycznych, celem ich przedłożenia **Parlamentowi Europejskiemu i Komisji.**

Środa, 26 lutego 2014 r.

- (52) Komisja powinna przyjąć akty delegowane **określone w niniejszej dyrektywie** w odniesieniu do zarządzania konfliktami interesów, w odniesieniu do obowiązków dotyczących prowadzenia działalności w zakresie ubezpieczeniowych „konfekcjonowanych” detalicznych produktów inwestycyjnych, a także wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do procedur i formularzy na potrzeby przekazywania informacji na temat nałożonych kar, w drodze aktów delegowanych na podstawie art. 290 i 291 TFUE oraz zgodnie z art. 10–15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 [...]. Projekty tych aktów delegowanych i wykonawczych standardów technicznych powinien opracować EIOPA.
- (53) Przetwarzanie danych osobowych prowadzone przez EIOPA w ramach niniejszej dyrektywy, pod nadzorem Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, reguluje dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [...] ⁽¹⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady [...] ⁽²⁾.
- (54) Niniejsza dyrektywa zapewnia poszanowanie podstawowych praw i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zapisanymi w Traktacie.
- (55) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. ⁽³⁾ dotyczącą dokumentów wyjaśniających państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że złożenie tych dokumentów jest uzasadnione.
- (55a) **Organy nadzoru państw członkowskich powinny mieć do dyspozycji wszystkie środki, które są niezbędne do zapewnienia prawidłowego prowadzenia działalności przez pośredników ubezpieczeniowych i zakłady reasekuracji na całym terytorium Unii, niezależnie od tego, czy jest ona prowadzona na podstawie swobody przedsiębiorczości, czy swobody świadczenia usług. Aby zapewnić efektywność nadzoru, wszystkie działania podejmowane przez organy nadzoru powinny być proporcjonalne do charakteru, skali i złożoności ryzyka właściwego dla działalności zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji, niezależnie od znaczenia danego zakładu dla ogólnej stabilności finansowej rynku.**
- (55b) **Niniejsza dyrektywa nie powinna stanowić nadmiernego obciążenia dla małych i średnich zakładów ubezpieczeń. Jednym ze sposobów osiągnięcia tego celu jest odpowiednie zastosowanie zasady proporcjonalności. Zasada ta powinna mieć zastosowanie zarówno do wymogów wobec zakładów ubezpieczeń i reasekuracji, jak i do wykonywania uprawnień nadzorczych.**
- (56) Przegląd niniejszej dyrektywy należy przeprowadzić po **trzech** latach od jej wejścia w życie w celu uwzględnienia zmian na rynku, a także zmian w innych obszarach unijnego prawa lub doświadczeń państw członkowskich z wdrażaniem prawa Unii, zwłaszcza w odniesieniu do produktów objętych dyrektywą 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾.
- (57) Dyrektywa 2002/92/WE powinna zostać zatem uchylona.
- (58) Zobowiązanie do transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego należy ograniczyć do tych przepisów, które stanowią merytoryczną zmianę dyrektywy 2002/92/WE. Zobowiązanie do transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z dyrektywy 2002/92/WE.
- (59) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektywy 2002/92/WE,

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, pod nadzorem właściwych organów państw członkowskich, w szczególności niezależnych organów publicznych wyznaczonych przez państwa członkowskie (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s.31).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (Dz.U. L 235 z 23.9.2003, s.10).

Środa, 26 lutego 2014 r.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I ZAKRES OBOWIĄZYWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady podejmowania i prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego przez osoby fizyczne i prawne prowadzące działalność w państwie członkowskim lub osoby, które zamierzają tam podjąć taką działalność.
2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do osób świadczących usługi pośrednictwa w zakresie umów ubezpieczenia, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:
 - a) umowa ubezpieczenia wymaga jedynie znajomości zakresu świadczonego ubezpieczenia;
 - b) umowa ubezpieczenia nie jest umową ubezpieczenia na życie;
 - c) umowa ubezpieczenia nie obejmuje żadnego ryzyka odpowiedzialności;
 - d) podstawowa działalność zawodowa danej osoby jest inna niż pośrednictwo ubezpieczeniowe;
 - e) ubezpieczenie uzupełnia **dostawę towarów** przez dowolnego dostawcę, jeżeli takie ubezpieczenie obejmuje ryzyko zniszczenia, utraty lub uszkodzenia towarów dostarczanych przed tego dostawcą;
 - f) kwota składki rocznej z tytułu umowy ubezpieczenia, obliczona proporcjonalnie w ujęciu rocznym, nie przekracza 600 EUR.
3. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do usług pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego świadczonych w odniesieniu do ryzyk i zobowiązań umiejscowionych poza Unią.

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na ustawodawstwo państwa członkowskiego w odniesieniu do działalności pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego prowadzonej przez zakłady ubezpieczeń i reasekuracji lub pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, mających siedzibę w państwie trzecim i prowadzących działalność na jego terytorium zgodnie z zasadą swobody świadczenia usług, pod warunkiem że zagwarantowano równość traktowania wszystkich osób prowadzących działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego na tym rynku lub osób, którym udzielono zezwolenia na prowadzenie takiej działalności.

Niniejsza dyrektywa nie reguluje działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego prowadzonej w państwach trzecich.

Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich trudnościach natury ogólnej, które napotykają pośrednicy ubezpieczeniowi przy podejmowaniu lub prowadzeniu działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego w dowolnym państwie trzecim.

3a. Niniejsza dyrektywa zapewnia stosowanie jednakowego poziomu ochrony oraz umożliwia konsumentowi korzystanie z porównywalnych standardów. Niniejsza dyrektywa sprzyja równości szans i konkurencji na równych warunkach między pośrednikami, niezależnie od tego, czy są oni związani z zakładem ubezpieczeń. Dla konsumenta jest korzystne, jeżeli produkty ubezpieczeniowe są oferowane różnymi kanałami przez różnych pośredników w ramach różnych form współpracy z zakładami ubezpieczeń, pod warunkiem że muszą oni stosować podobne zasady ochrony konsumenta. Państwa członkowskie uwzględniają tę kwestię przy wdrażaniu niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Definicje

- I. Do celów niniejszej dyrektywy:
 - 1) „zakład ubezpieczeń” oznacza przedsiębiorstwo **ubezpieczeniowe zdefiniowane w art. 13 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE** ⁽¹⁾;

⁽¹⁾ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).**

Środa, 26 lutego 2014 r.

- 2) „zakład reasekuracji” oznacza przedsiębiorstwo **reasekuracji zdefiniowane w art. 13 pkt 4** dyrektywy 2009/138/WE;
- 3) „pośrednictwo ubezpieczeniowe” oznacza działalność polegającą na doradzaniu, proponowaniu lub przeprowadzaniu innych prac przygotowawczych do zawarcia umów ubezpieczenia lub zawieraniu takich umów, lub udzielaniu pomocy w administrowaniu i wykonywaniu takich umów; **działalność polegającą na doradzaniu, proponowaniu lub zawieraniu umów ubezpieczenia** uznaje się za pośrednictwo ubezpieczeniowe także wówczas, gdy prowadzona jest przez **pracownika zakładu ubezpieczeń w bezpośrednim kontakcie z klientem** bez udziału pośrednika ubezpieczeniowego;

Za pośrednictwo ubezpieczeniowe uznaje się udzielanie informacji na temat jednej lub kilku umów ubezpieczenia na podstawie kryteriów wybranych przez klienta za pośrednictwem stron internetowych lub innych środków oraz opracowanie rankingu produktów ubezpieczeniowych, obejmującego porównanie cen i produktów, lub udzielanie rabatu na składkę ubezpieczeniową, jeżeli na końcowym etapie procesu klient jest w stanie bezpośrednio zawrzeć umowę ubezpieczenia za pośrednictwem stron internetowych lub innych środków.

Do celów niniejszej dyrektywy za pośrednictwo ubezpieczeniowe nie uznaje się żadnego z następujących rodzajów działalności:

- a) działalności polegającej na okazjonalnym dostarczaniu informacji klientowi w kontekście innej działalności zawodowej, jeżeli podmiot dostarczający informacji nie podejmuje żadnych dodatkowych kroków w celu udzielenia klientowi pomocy w zawieraniu lub wykonywaniu umowy ubezpieczenia;
 - b) zwykłego przekazywania pośrednikom ubezpieczeniowym lub zakładom ubezpieczeń danych i informacji na temat potencjalnych ubezpieczających lub potencjalnym ubezpieczającym – informacji na temat produktów ubezpieczeniowych, pośrednika ubezpieczeniowego lub zakładu ubezpieczeń.
- 4) „**produkt inwestycyjny o charakterze ubezpieczeniowym**” oznacza **produkt ubezpieczeniowy zapewniający wartość w dniu zapadalności lub wartość wykupu, jeżeli ta wartość w dniu zapadalności lub wartość wykupu jest całkowicie lub częściowo narażona, bezpośrednio lub pośrednio, na wahania rynkowe, z wyłączeniem:**
 - a) **produktów ubezpieczeniowych innych niż ubezpieczenia na życie, wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2009/138/WE (Grupy ubezpieczeń innych niż na życie);**
 - b) **umów ubezpieczenia na życie, jeżeli korzyści na podstawie umowy są wypłacalne wyłącznie w razie śmierci lub w związku z brakiem zdolności prawnej z powodu obrażeń, choroby lub niepełnosprawności;**
 - c) **produktów emerytalnych, których głównym celem według prawa krajowego jest zapewnienie inwestorowi dochodu po przejściu na emeryturę i które uprawniają inwestora do określonych korzyści;**
 - d) **oficjalnie uznanych pracowniczych programów emerytalnych, które są objęte zakresem dyrektywy 2003/41/WE lub dyrektywy 2009/138/WE;**
 - e) **indywidualnych produktów emerytalnych, w przypadku których na podstawie przepisów prawa krajowego wymagany jest udział finansowy pracodawcy, a pracodawca lub pracownik nie ma możliwości wyboru produktu emerytalnego lub jego dostawcy;**
 - 5) „pośrednik ubezpieczeniowy” oznacza osobę fizyczną lub prawną inną niż zakład ubezpieczeń **lub jego pracownicy**, która podejmuje lub prowadzi pośrednictwo ubezpieczeniowe za wynagrodzeniem;
 - 6) „pośrednictwo reasekuracyjne” oznacza działalność polegającą na doradzaniu, proponowaniu lub wykonywaniu innych prac przygotowawczych do zawarcia umów **ubezpieczenia lub** reasekuracji lub zawieraniu takich umów, lub udzielania pomocy w administrowaniu i wykonywaniu takich umów, w szczególności w przypadku roszczenia, **również wtedy**, gdy działalność prowadzona jest przez zakład reasekuracji bez pośrednictwa pośrednika reasekuracyjnego;

Do celów niniejszej dyrektywy za pośrednictwo reasekuracyjne nie uznaje się żadnego z następujących rodzajów działalności:

- a) działalności polegającej na okazjonalnym dostarczaniu informacji w kontekście innej działalności zawodowej, pod warunkiem że celem tej działalności nie jest udzielanie klientowi pomocy w zawieraniu lub wykonywaniu umowy reasekuracji;

Środa, 26 lutego 2014 r.

aa) zawodowej obsługi roszczeń zakładu reasekuracji ani likwidacji szkód i wyceny szkód przez biegłych;

b) zwykłego przekazywania pośrednikom reasekuracyjnym lub zakładom reasekuracji danych i informacji na temat potencjalnych ubezpieczających lub potencjalnym ubezpieczającym – informacji na temat produktów reasekuracyjnych, pośrednika reasekuracyjnego lub zakładu reasekuracji;

- 7) „pośrednik reasekuracyjny” oznacza dowolną osobę fizyczną lub prawną inną niż zakład reasekuracji **lub jego pracownicy**, która podejmuje lub prowadzi pośrednictwo reasekuracyjne za wynagrodzeniem;
- 8) „zależny pośrednik ubezpieczeniowy” oznacza każdą osobę, która prowadzi działalność pośrednictwa ubezpieczeniowego na rzecz i w imieniu jednego zakładu ubezpieczeń lub pośrednika ubezpieczeniowego lub – **jeżeli produkty ubezpieczeniowe nie są wobec siebie konkurencyjne – kilku** zakładów ubezpieczeń lub pośredników ubezpieczeniowych, **ale która nie pobiera składek ani kwot przeznaczonych dla klienta** i za której działalność pełną odpowiedzialność ponosi ten zakład ubezpieczeń lub pośrednik ubezpieczeniowy, pod warunkiem że pośrednik ubezpieczeniowy, który ponosi odpowiedzialność za działalność tej osoby, sam nie prowadzi działalności, za którą odpowiedzialność ponosi inny zakład ubezpieczeń lub pośrednik ubezpieczeniowy;

Każdą osobę, która prowadzi działalność pośrednictwa ubezpieczeniowego oprócz podstawowej działalności zawodowej, również uznaje się za zależnego pośrednika ubezpieczeniowego, za którego działalność odpowiedzialność ponosi jeden lub kilka zakładów ubezpieczeń w przypadku produktów, które ich odpowiednio dotyczą, jeżeli ubezpieczenie ma charakter uzupełniający w stosunku do dostarczanego towaru lub usługi świadczonej w ramach podstawowej działalności zawodowej;

- 9) „doradztwo” oznacza udzielenie klientowi **osobistej** rekomendacji, na jego życzenie lub z inicjatywy zakładu ubezpieczeń lub pośrednika ubezpieczeniowego;
- 10) „prowizja warunkowa” oznacza wynagrodzenie w formie prowizji **■** uzależnione od osiągnięcia **uprzednio** uzgodnionych celów **lub progów** związanych z **wielkością** transakcji zawartej za pośrednictwem danego pośrednika między klientem a danym ubezpieczycielem;
- 11) „duże ryzyka” oznaczają **duże** ryzyka **zdefiniowane** w art. 13 pkt 27 dyrektywy 2009/138/WE;
- 12) „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza:
- a) w przypadku pośrednika będącego osobą fizyczną – państwo członkowskie, w którym posiada on miejsce zamieszkania;
- b) w przypadku pośrednika będącego osobą prawną – państwo członkowskie, w którym znajduje się siedziba statutowa pośrednika lub, jeżeli na mocy prawa krajowego nie posiada on siedziby statutowej, państwo członkowskie, w którym mieści się siedziba zarządu;
- 13) „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, w którym pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny posiada stałą obecność lub zakład lub w którym świadczy on usługi, a które nie jest państwem członkowskim jego pochodzenia;
- 14) „trwały nośnik informacji” oznacza trwały nośnik zdefiniowany w art. 2 lit. m) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE ⁽¹⁾;
-
- 16) „bliskie powiązania” oznaczają sytuację, o której mowa w art. 13 pkt 7 dyrektywy 2009/138/WE;
- 17) „główne miejsce prowadzenia działalności” oznacza miejsce, z którego zarządzana jest główna działalność;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

Środa, 26 lutego 2014 r.

- 18) „wynagrodzenie” oznacza prowizję, honorarium, opłatę lub inną płatność, w tym korzyść ekonomiczną **lub świadczenie rzeczowe** jakiegokolwiek rodzaju, **a także wszelkie inne zachęty** oferowane lub przekazywane w związku z działalnością w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego;
- 19) „praktyka sprzedaży wiązanej” oznacza oferowanie lub sprzedaż produktu ubezpieczeniowego w pakiecie wraz z innymi odrębnymi dodatkowymi produktami lub usługami, jeżeli dany produkt ubezpieczeniowy nie jest dla konsumenta dostępny oddzielnie;
- 20) „praktyka sprzedaży łączonej” oznacza oferowanie lub sprzedaż produktu ubezpieczeniowego w pakiecie wraz z innymi odrębnymi dodatkowymi produktami lub usługami, jeżeli dany produkt ubezpieczeniowy jest dla konsumenta dostępny również oddzielnie, lecz niekoniecznie na takich samych warunkach, na jakich oferowany jest w połączeniu z usługami dodatkowymi;
- 20a) „produkt” oznacza umowę ubezpieczenia, które obejmuje jedno lub więcej ryzyk;
- 20b) „detaliczny” oznacza nieprofesjonalny.

2. W celu zagwarantowania takiego samego poziomu ochrony oraz umożliwienia konsumentowi korzystania z porównywalnych standardów zasadnicze znaczenie ma to, by niniejsza dyrektywa sprzyjała stworzeniu pośrednikom równych szans i konkurencji na równych warunkach, niezależnie od tego, czy są oni związani z zakładem ubezpieczeń. Przy wdrażaniu niniejszej dyrektywy państwa członkowskie biorą pod uwagę znaczenie, jakie ma propagowanie równych szans i konkurencji na równych zasadach.

ROZDZIAŁ II WYMOGI REJESTRACYJNE

Artykuł 3

Rejestracja

1. Z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 4 pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni są rejestrowani we właściwym organie, o którym mowa w art. 10 ust.2, w państwie członkowskim pochodzenia. Zakłady ubezpieczeń i reasekuracji zarejestrowane w państwach członkowskich na podstawie dyrektywy Rady 73/239/EWG⁽¹⁾, dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾ i dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾ oraz ich pracownicy nie mają obowiązku ponownej rejestracji na podstawie niniejszej dyrektywy.

Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą określić, że zakłady ubezpieczeń i reasekuracji lub inne instytucje mogą współpracować z właściwymi organami w zakresie rejestrowania pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych i stosowania wymogów art. 8 w stosunku do takich pośredników. W szczególności, w przypadku zależnych pośredników ubezpieczeniowych dopuszcza się ich rejestrowanie przez zakład ubezpieczeń, stowarzyszenie zakładów ubezpieczeń lub pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego pod nadzorem właściwego organu.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku gdy pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny prowadzi działalność, za którą odpowiedzialność ponosi zakład ubezpieczeń lub reasekuracji lub pośrednik, **od pośrednika ubezpieczeniowego nie wymaga się dostarczenia właściwemu organowi informacji określonych w art. 3 ust. 7 lit. a) i b), a odpowiedzialny zakład ubezpieczeń dopilnowuje, by pośrednik ubezpieczeniowy spełniał warunki rejestracji i inne postanowienia niniejszej dyrektywy.** Państwa członkowskie mogą również postanowić, że osoby lub podmioty przyjmujące odpowiedzialność za pośredników dokonują ich rejestracji.

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228 z 16.8.1973, s. 3).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie (Dz.U. L 345 z 19.12.2002, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji oraz zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 92/49/EWG, a także dyrektywy 98/78/WE i 2002/83/WE (Dz.U. L 323 z 9.12.2005, s. 1).

Środa, 26 lutego 2014 r.

Państwa członkowskie nie muszą stosować wymogu określonego w akapicie pierwszym i drugim do wszystkich osób fizycznych, które pracują w zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji lub u zarejestrowanego pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego i które prowadzą działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego.

Państwa członkowskie zapewniają rejestrację osób prawnych oraz wskazują w rejestrze nazwiska osób fizycznych wchodzących w skład zarządu, odpowiedzialnych za działalność w zakresie pośrednictwa.

2. Państwa członkowskie mogą ustanowić jeden lub więcej rejestrów pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, pod warunkiem że ustanowią kryteria, zgodnie z którymi rejestruje się pośredników.

Państwa członkowskie ustanawiają system rejestracji internetowej obejmujący jeden formularz rejestracyjny dostępny na stronie internetowej, do którego pośrednicy ubezpieczeniowi i zakłady ubezpieczeń powinni mieć łatwy dostęp, oraz umożliwiający wypełnienie tego formularza bezpośrednio w internecie.

3. Państwa członkowskie zapewniają utworzenie jednego punktu informacyjnego umożliwiającego szybki i łatwy dostęp do informacji pochodzących z różnych rejestrów, opracowywanych elektronicznie i na bieżąco uaktualnianych. Ten punkt informacyjny udostępnia również dane identyfikacyjne właściwych organów każdego państwa członkowskiego, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy. Ponadto rejestr wskazuje państwo lub państwa, w których pośrednik prowadzi działalność zgodnie z zasadami w zakresie swobody przedsiębiorczości lub w zakresie swobody świadczenia usług.

4. EIOPA ustanawia, publikuje na swoich stronach internetowych oraz aktualizuje pojedynczy rejestr elektroniczny zawierający wykaz pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, którzy zgłosili zamiar prowadzenia działalności transgranicznej zgodnie z rozdziałem IV. Państwa członkowskie bezzwłocznie przekazują EIOPA stosowne informacje, aby umożliwić EIOPA realizację tego zadania. Rejestr ten zawiera hiperłącza do każdego odpowiedniego właściwego organu w każdym państwie członkowskim. Rejestr ten zawiera także łącza do stron internetowych właściwych organów z każdego państwa członkowskiego, natomiast strony internetowe tych organów zawierają łącza prowadzące do tego rejestru. **EIOPA ma prawo dostępu do przechowywanych tam danych. EIOPA i właściwe organy są uprawnione do zmiany przechowywanych danych. Osoby, których dane osobowe mogą być przechowywane i wymieniane, mają prawo do dostępu i odpowiedniej informacji.**

EIOPA stworzy stronę internetową z hiperłączami do każdego pojedynczego punktu informacyjnego ustanowionego przez państwa członkowskie na mocy art. 3 ust. 3.

Państwa członkowskie dopilnowują, aby rejestracja pośredników ubezpieczeniowych, włącznie z pośrednikami zależnymi, i pośredników reasekuracyjnych była uzależniona od spełnienia wymogów zawodowych ustanowionych w art. 8.

Państwa członkowskie dopilnowują również, aby pośrednicy ubezpieczeniowi, włącznie z pośrednikami zależnymi, i pośrednicy reasekuracyjni, którzy przestali spełniać te wymogi, byli **niezwłocznie** usuwani z rejestru. Ważność rejestracji podlega okresowej kontroli właściwego organu. W razie konieczności państwo członkowskie pochodzenia informuje przyjmujące państwo członkowskie o takim usunięciu.

5. Państwa członkowskie dopilnowują, aby właściwe organy nie dokonywały rejestracji pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, dopóki nie upewnią się, że dany pośrednik spełnia wymogi określone w art. 8 **lub że inny pośrednik lub zakład będzie ponosił odpowiedzialność za dopilnowanie, by pośrednik spełniał te wymogi zgodnie z art. 3 ust. 1 akapit trzeci.**

5a. Zarejestrowani pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni mogą podejmować i prowadzić działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego w Unii, korzystając zarówno ze swobody przedsiębiorczości, jak i ze swobody świadczenia usług.

Pośrednik ubezpieczeniowy działa w ramach swobody świadczenia usług, jeżeli zamierza zawrzeć z ubezpieczającym, który ma miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym pośrednik ubezpieczeniowy ma siedzibę, umowę ubezpieczenia dotyczącą ryzyka umiejscowionego w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym pośrednik ubezpieczeniowy ma siedzibę.

Właściwe organy mogą dostarczyć pośrednikom ubezpieczeniowym i reasekuracyjnym dokument umożliwiający zainteresowanej stronie sprawdzenie, czy są oni należycie zarejestrowani, poprzez sprawdzenie informacji zawartych w którymkolwiek z rejestrów określonych w ust. 2.

Środa, 26 lutego 2014 r.

Dokument ten musi przynajmniej dostarczać informacje wyszczególnione w art. 16 lit. a) **pkt (i) i (iii) oraz art. 16 lit. b) pkt (i) i (iii)**, a w przypadku osoby prawnej – nazwisko(-a) osoby(osób) fizycznej(-ych), określonej(-ych) w ust. 1 akapit czwarty niniejszego artykułu.

Państwo członkowskie wymaga zwrotu dokumentu właściwemu organowi, który go wydał, z chwilą usunięcia z rejestru przedmiotowego pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego.

6. Państwa członkowskie stanowią, że wnioski pośredników o wpis do rejestru rozpatruje się w terminie **dwóch** miesięcy od daty złożenia kompletnego wniosku oraz że wnioskodawcę informuje się niezwłocznie o podjętej decyzji.

Państwa członkowskie dopilnowują, aby właściwe organy dysponowały stosownymi środkami umożliwiającymi im monitorowanie, czy pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni nadal spełniają w każdym czasie wymogi rejestracyjne określone w niniejszej dyrektywie.

7. Państwa członkowskie dopilnowują, aby właściwe organy żądały **jako warunku rejestracji** następujących **dowodów** od pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych **innych niż pośrednicy zależni i pośrednicy, w przypadku których inny zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność za dopilnowanie, by pośrednik spełniał te wymogi zgodnie z art. 3 ust. 1 akapit trzeci**:

- a) dostarczenia swoim właściwym organom informacji o tożsamości akcjonariuszy lub udziałowców, czy to osób fizycznych, czy też prawnych, którzy posiadają w pośredniku udział kapitałowy przekraczający 10 % oraz o wysokości tych udziałów;
- b) dostarczenia swoim właściwym organom informacji o tożsamości osób, które mają bliskie powiązania z pośrednikiem ubezpieczeniowym lub reasekuracyjnym;
- c) wykazania w zadowalający sposób, że udziały kapitałowe lub bliskie powiązania nie uniemożliwiają skutecznego sprawowania przez właściwy organ funkcji nadzorczych.

Państwa członkowskie dopilnowują, by ich właściwe organy wymagały od pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, do których ma zastosowanie art. 3 ust. 7, powiadamiania organów bez zbędnej zwłoki o zmianie informacji dostarczonych na mocy art. 3 ust. 7 lit. a) i b).

8. Państwa członkowskie dopilnowują, aby właściwe organy odmawiały rejestracji, jeżeli skuteczne sprawowanie ich funkcji nadzorczych uniemożliwiają przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państwa trzeciego regulujące osobę fizyczną lub prawną lub większą liczbę tych osób, z którymi pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny ma bliskie powiązania, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych.

8a. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że osoby, które wykonywały działalność w zakresie pośrednictwa przed dniem 1 stycznia 2014 r., które wpisano do rejestru i które posiadały poziom wykształcenia i doświadczenia podobny do wymaganego przez niniejszą dyrektywę, z chwilą spełnienia wymogów podanych w art. 4 ust. 3 i 4 automatycznie zostaną wpisane do rejestru, jaki ma zostać utworzony.

ROZDZIAŁ III

UPROSZCZONA PROCEDURA REJESTRACYJNA – ZGŁOSZENIE DZIAŁALNOŚCI

Artykuł 4

Procedura zgłoszenia w przypadku prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego jako działalności pobocznej; zawodowa obsługa roszczeń i świadczenie usług w zakresie wyceny szkód

1. Wymogów rejestracyjnych określonych w art. 3 nie stosuje się do pośrednika ubezpieczeniowego, który prowadzi pośrednictwo ubezpieczeniowe jako działalność poboczną, pod warunkiem że jego działalność spełnia następujące warunki:

- a) podstawową działalnością zawodową pośrednika ubezpieczeniowego jest działalność inna niż pośrednictwo ubezpieczeniowe;
- b) pośrednik ubezpieczeniowy pośredniczy w sprzedaży tylko niektórych produktów ubezpieczeniowych, które stanowią uzupełnienie produktu lub usługi i które zostały przez niego wyraźnie wskazane w zgłoszeniu;
- c) dane produkty ubezpieczeniowe nie obejmują ubezpieczenia na życie lub ryzyka z tytułu odpowiedzialności, chyba że ochrona z tego tytułu jest **uzupełnieniem produktu dostarczanego lub usługi świadczonej przez pośrednika w ramach głównej działalności zawodowej**;

Środa, 26 lutego 2014 r.

ca) odpowiedzialność za pracę tego pośrednika ponosi zarejestrowany pośrednik.

■

3. Każdy pośrednik ubezpieczeniowy, który podlega przepisom ust. 1 i 2, składa we właściwym organie państwa członkowskiego swojego pochodzenia zgłoszenie, w którym informuje właściwy organ o swojej tożsamości, adresie i działalności zawodowej.

4. Pośrednicy, którzy podlegają przepisom ust. 1 i 2, podlegają przepisom rozdziałów I, III, IV, V, VIII, IX i art. 15 i 16.

4a. Państwa członkowskie mogą stosować wymogi rejestracyjne określone w art. 3 do pośredników ubezpieczeniowych objętych zakresem art. 4, jeżeli uznają to za konieczne w interesie ochrony konsumenta.

ROZDZIAŁ IV

SWOBODA ŚWIADCZENIA USŁUG I SWOBODA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI

Artykuł 5

Korzystanie ze swobody świadczenia usług

1. Każdy pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny, który po raz pierwszy zamierza prowadzić działalność na terytorium innego państwa członkowskiego na podstawie swobody świadczenia usług, przekazuje następujące informacje właściwemu organowi państwa członkowskiego jego pochodzenia.

- a) nazwę, adres i numer rejestracyjny pośrednika;
- b) wskazanie państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w których pośrednik zamierza prowadzić działalność;
- c) kategorię pośrednika oraz, w stosownych przypadkach, nazwę każdego zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji, który reprezentuje;
- d) w stosownych przypadkach, informacje na temat danych klas ubezpieczenia;
- e) dowody potwierdzające fachową wiedzę i umiejętności.

2. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia w terminie jednego miesiąca od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 1, przekazuje je właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego, który niezwłocznie potwierdza ich odbiór. Państwo członkowskie pochodzenia informuje pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego na piśmie o otrzymaniu tych informacji przez przyjmujące państwo członkowskie oraz o tym, że dany pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny może rozpocząć swoją działalność w tym przyjmującym państwie członkowskim.

Otrzymując informacje, o których mowa w ust. 1, przyjmujące państwo członkowskie – jako dowód na posiadanie wymaganej wiedzy i umiejętności – dopuszcza uprzednie doświadczenie w prowadzeniu działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, którego potwierdzeniem jest dowód rejestracji lub zgłoszenia działalności w państwie członkowskim pochodzenia.

3. Potwierdzenia uprzedniej rejestracji lub zgłoszenia działalności dokonuje się w oparciu o dowód dokonania rejestracji przez właściwy organ lub instytucję państwa członkowskiego pochodzenia wnioskodawcy lub dowód dokonania zgłoszenia działalności w tym organie lub instytucji, który to dowód wnioskodawca przedkłada wraz z wnioskiem składanym w przyjmujących państwie członkowskim.

4. Jeżeli jakiegokolwiek informacje przekazane zgodnie z ust. 1 ulegną zmianie, pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny powiadamia na piśmie właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia o tej zmianie na przynajmniej jeden miesiąc przed wprowadzeniem jej w życie. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia informuje o tej zmianie właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego w możliwie najkrótszym terminie, przy czym nie później niż w przeciągu jednego miesiąca od daty otrzymania tych informacji przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia.

Środa, 26 lutego 2014 r.

4a. Zarejestrowany pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny prowadzi działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego w ramach swobody świadczenia usług, jeżeli:

- a) **prowadzi działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego dla ubezpieczającego, który ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia pośrednika;**
- b) **wszelkie ubezpieczane ryzyko jest umiejscowione w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia pośrednika;**
- c) **spełnia przepisy ust. 1 i 4.**

Artykuł 6

Corystanie ze swobody przedsiębiorczości

1. Od pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, który zamierza skorzystać ze swobody przedsiębiorczości w celu ustanowienia oddziału na terytorium innego państwa członkowskiego, państwa członkowskie wymagają uprzedniego zawiadomienia właściwego organu państwa członkowskiego pochodzenia tego pośrednika oraz przekazania temu organowi następujących informacji:

- a) nazwy, adresu i numeru rejestracyjnego (w stosownych przypadkach) pośrednika;
- b) wskazania państwa członkowskiego, na którego terytorium planuje on ustanowić oddział lub stałą obecność;
- c) kategorię pośrednika oraz, w stosownych przypadkach, nazwę każdego zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji, który reprezentuje;
- d) w stosownych przypadkach, informacji na temat danych klas ubezpieczenia;
- e) programu działalności określającego czynności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, które będą prowadzone, oraz strukturę organizacyjną zakładu, a także wskazującego tożsamość agentów, w przypadku gdy pośrednik zamierza skorzystać z ich usług;
- f) adresu w przyjmującym państwie członkowskim, pod którym można uzyskać dokumenty;
- g) nazwisk wszystkich osób odpowiedzialnych za kierowanie zakładem lub stałą obecnością.

1a. Pośrednik ubezpieczeniowy działa w ramach swobody przedsiębiorczości, jeżeli prowadzi działalność w przyjmującym państwie członkowskim przez nieokreślony czas, będąc stale obecny w tym państwie członkowskim.

2. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia przekazuje informacje, o których mowa w ust. 1, w terminie jednego miesiąca od ich otrzymania, właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego, który niezwłocznie potwierdza ich odbiór, chyba że właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia ma podstawy – uwzględniając planowaną działalność w zakresie pośrednictwa – aby uznać strukturę organizacyjną lub sytuację finansową pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego za nieodpowiednią. Państwo członkowskie pochodzenia informuje pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego na piśmie o otrzymaniu tych informacji przez przyjmujące państwo członkowskie oraz o tym, że dany pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny może rozpocząć swoją działalność w tym przyjmującym państwie członkowskim.

3. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia odmówi przekazania informacji właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego, organ ten podaje pośrednikowi ubezpieczeniowemu lub reasekuracyjnemu powody swojej odmowy w terminie jednego miesiąca od otrzymania wszystkich informacji, o których mowa w ust. 1.

4. Jeżeli jakiegokolwiek informacje przekazane zgodnie z ust. 1 ulegną zmianie, pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny powiadamia na piśmie właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia o tej zmianie na przynajmniej jeden miesiąc przed wprowadzeniem jej w życie. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia informuje o tej zmianie właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego w możliwie najkrótszym terminie, przy czym nie później niż w przeciągu jednego miesiąca od daty otrzymania tych informacji przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia.

Artykuł 7

Podział kompetencji między państwo członkowskie pochodzenia i przyjmujące państwo członkowskie

1. Jeżeli główne miejsce prowadzenia działalności pośrednika ubezpieczeniowego mieści się w innym państwie członkowskim, właściwy organ tego innego państwa członkowskiego może uzgodnić z właściwym organem państwa członkowskiego pochodzenia, że w odniesieniu do obowiązków określonych w rozdziałach VI, VII i VIII będzie działał tak, jakby był właściwym organem państwa członkowskiego pochodzenia. W przypadku takiego uzgodnienia właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia niezwłocznie informuje o tym fakcie pośrednika ubezpieczeniowego i EIOPA.

Środa, 26 lutego 2014 r.

2. Właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego przyjmuje odpowiedzialność za zapewnienie zgodności usług świadczonych przez zakład na jego terytorium z obowiązkami określonymi w rozdziałach VI i VII oraz w środkach przyjętych na ich podstawie.

Właściwemu organowi przyjmującego państwa członkowskiego przysługuje prawo badania kwestii związanych z organizacją zakładu oraz żądania wprowadzenia zmian, które są bezwzględnie konieczne, aby umożliwić temu organowi egzekwowanie obowiązków określonych w rozdziałach VI i VII oraz w środkach przyjętych na ich podstawie, w odniesieniu do usług świadczonych lub działalności prowadzonej przez zakład na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego.

3. Jeżeli przyjmujące państwo członkowskie ma podstawy, aby uznać, że pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny prowadzący działalność na jego terytorium w ramach swobody świadczenia usług lub za pośrednictwem zakładu narusza którykolwiek z obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie, przekazuje ono te ustalenia właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia, który podejmuje odpowiednie środki. Jeżeli, pomimo środków podjętych przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny nadal prowadzi działalność w sposób wyraźnie naruszający interesy konsumentów z przyjmującego państwa członkowskiego lub zakłócający prawidłowe funkcjonowanie rynków ubezpieczeń i reasekuracji, pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny podlega następującym środkom:

- a) właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego, po poinformowaniu właściwego organu państwa członkowskiego pochodzenia, podejmuje wszelkie odpowiednie środki konieczne w celu ochrony konsumentów i prawidłowego funkcjonowania rynków ubezpieczeń i reasekuracji, w tym uniemożliwia naruszającym przepisy pośrednikom ubezpieczeniowym lub reasekuracyjnym inicjowanie dalszych transakcji na swoim terytorium; o środkach tych właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego niezwłocznie informuje Komisję;
- b) właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może przekazać sprawę do EIOPA oraz zwrócić się do EIOPA o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010; w takim przypadku EIOPA może działać zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na podstawie tego artykułu w przypadkach sporów między właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego i państwa członkowskiego pochodzenia.

4. W przypadku gdy właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego stwierdzą, że pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny, który posiada zakład na jego terytorium, narusza przepisy ustawowe i wykonawcze przyjęte w tym państwie członkowskim na podstawie przepisów niniejszej dyrektywy przyznających uprawnienia właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego, organy te zobowiązują danego pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego do położenia kresu tej sytuacji.

Jeżeli pomimo środków podjętych przez właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego, pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny nadal prowadzi działalność w sposób wyraźnie naruszający interesy konsumentów z przyjmującego państwa członkowskiego lub zakłócający prawidłowe funkcjonowanie rynków ubezpieczeń i reasekuracji, pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny podlega następującym środkom:

- a) właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego, po poinformowaniu właściwego organu państwa członkowskiego pochodzenia, podejmuje wszelkie odpowiednie środki konieczne w celu ochrony konsumentów i prawidłowego funkcjonowania rynków, w tym uniemożliwia naruszającym przepisy pośrednikom ubezpieczeniowym lub reasekuracyjnym inicjowanie dalszych transakcji na swoim terytorium; o środkach tych właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego niezwłocznie informuje Komisję;
- b) właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może przekazać sprawę do EIOPA oraz zwrócić się do EIOPA o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010; w takim przypadku EIOPA może działać zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na podstawie tego artykułu w przypadkach sporów między właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego i państwa członkowskiego pochodzenia.

ROZDZIAŁ V

INNE WYMOGI ORGANIZACYJNE

Artykuł 8

Wymogi zawodowe i organizacyjne

1. Pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni, a także członkowie personelu zakładów ubezpieczeń prowadzący działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego muszą posiadać właściwą wiedzę i umiejętności ustalone przez państwo członkowskie pochodzenia pośrednika lub zakładu ubezpieczeń, umożliwiające im odpowiednią realizację zadań i wykonywanie obowiązków.

Środa, 26 lutego 2014 r.

Państwa członkowskie dopilnowują, aby członkowie personelu **pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych oraz zakładów ubezpieczeń, którzy prowadzą działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego jako podstawową działalność zawodową, regularnie** aktualizowali swoją wiedzę i umiejętności **odpowiednio do pełnionej przez nich funkcji i do rynku.**

Aby zapewnić przestrzeganie tych przepisów, musi być spełniony wymóg ustawicznego doskonalenia zawodowego oraz wystarczającego i odpowiedniego szkolenia pracowników w wymiarze co najmniej 200 godzin w okresie pięcioletnim lub proporcjonalnej liczby godzin, jeżeli nie jest to ich podstawowa działalność. Państwa członkowskie publikują również ustanowione przez siebie kryteria w celu sprawdzania, czy personel spełnia wymogi dotyczące kompetencji. Kryteria te obejmują wykaz wszelkich uznawanych kwalifikacji.

W tym celu państwa członkowskie muszą dysponować mechanizmami pozwalającymi na kontrolę, ocenę i potwierdzenie wiedzy i umiejętności przez niezależne podmioty.

Państwa członkowskie **dostosowują** wymagania w odniesieniu do wiedzy i umiejętności do danej działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego oraz produktów będących przedmiotem pośrednictwa, w szczególności wtedy, gdy podstawowa działalność prowadzona przez pośrednika jest inna niż pośrednictwo ubezpieczeniowe. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w przypadkach określonych w art. 3 ust. 1 akapit drugi **oraz w odniesieniu do pracowników zakładów ubezpieczeń, którzy prowadzą działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego**, zakład ubezpieczeń lub pośrednik sprawdza, czy wiedza i umiejętności pośredników są zgodne z obowiązkami określonymi w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, i w razie konieczności zapewnia takim pośrednikom szkolenie odpowiadające wymogom dotyczącym produktów sprzedawanych przez pośredników.

Państwa członkowskie nie muszą stosować wymogu wskazanego w akapicie pierwszym niniejszego ustępu do wszystkich osób fizycznych pracujących w zakładzie ubezpieczeń lub u pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, które prowadzą działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego. Państwa członkowskie dopilnowują, aby odpowiednia liczba osób wchodzących w skład struktur zarządzających tymi zakładami, odpowiedzialnych za pośrednictwo w odniesieniu do produktów ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych i wszystkie pozostałe osoby bezpośrednio zaangażowane w pośrednictwo ubezpieczeniowe lub reasekuracyjne wykazywały wiedzę i umiejętności niezbędne do wykonywania ich obowiązków.

2. Pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni oraz członkowie personelu zakładów ubezpieczeń prowadzący działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego muszą cieszyć się nieposzlakowaną opinią. Warunek minimalny stanowi to, że **osoby bezpośrednio zaangażowane we wprowadzanie do obrotu i sprzedaż produktów nie mogą być notowane** w kartotekach policyjnych lub innych odpowiednikach krajowych w związku z ciężkimi przestępstwami przeciwko mieniu lub innymi przestępstwami związanymi z działalnością finansową .

Państwa członkowskie mogą, zgodnie z przepisami art. 3 ust. 1 akapit drugi, umożliwić zakładowi ubezpieczeń sprawdzanie nieposzlakowanej opinii pośredników ubezpieczeniowych.

Państwa członkowskie nie muszą stosować wymogu wskazanego w akapicie pierwszym niniejszego ustępu do wszystkich osób fizycznych, które pracują w zakładzie ubezpieczeń lub u pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego i które prowadzą działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego. Państwa członkowskie dopilnowują, aby struktura zarządzania takimi zakładami oraz pracownicy bezpośrednio zaangażowani w pośrednictwo ubezpieczeniowe lub reasekuracyjne spełniali ten wymóg.

3. Pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni muszą posiadać ubezpieczenie od odpowiedzialności zawodowej obejmujące całe terytorium Unii lub jakąś inną, porównywalną gwarancję odpowiedzialności, wynikającej z zaniedbania zawodowego, opiewającą przynajmniej na **1 250 000 EUR** w stosunku do każdego roszczenia oraz **1 850 000 EUR** rocznie w stosunku do wszystkich roszczeń łącznie, o ile takie ubezpieczenie lub porównywalna gwarancja nie zostały już przewidziane przez zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub inny zakład, w którego imieniu działa pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny lub w którego imieniu pośrednik ubezpieczeniowy lub reasekuracyjny jest upoważniony do działania, lub o ile taki zakład nie przyjął pełnej odpowiedzialności za działania pośrednika.

4. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu ochrony klientów przed niezdolnością pośrednika ubezpieczeniowego do przekazania składki do zakładu ubezpieczenia lub do przekazania kwoty roszczenia lub zwrotu składki ubezpieczonemu.

Środa, 26 lutego 2014 r.

Środki te przyjmują jedną lub więcej poniższych form:

- a) przepisów przewidzianych prawem lub umową, według których sumy pieniędzy wpłacone przez klienta pośrednikowi traktuje się jako wpłacone zakładowi, natomiast sumy pieniędzy wypłaconych przez zakład pośrednikowi nie traktuje się jako wypłaconych klientowi, o ile klient faktycznie ich nie otrzymuje;
- b) wymogu posiadania przez pośredników ubezpieczeniowych trwałej zdolności finansowej w wysokości 4 % sumy rocznych pobranych składek, z zastrzeżeniem kwoty minimum **18 750 EUR**;
- c) wymogu przekazywania sum pieniędzy klienta za pomocą ściśle wyznaczonych do tego celu rachunków klienta i niewykorzystywania tych rachunków do celu dokonywania zwrotów na rzecz innych wierzycieli w przypadku upadłości;
- d) wymogu ustanowienia funduszu gwarancyjnego.

5. Prowadzenie działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego wymaga stałego spełniania wymogów zawodowych wymienionych w niniejszym artykule.

6. Państwa członkowskie mogą zaostrzyć wymogi wymienione w niniejszym artykule lub dołączyć inne wymogi dotyczące pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych zarejestrowanych w ich jurysdykcji.

7. EIOPA regularnie dokonuje przeglądu kwot określonych w ust. 3 i 4 w celu uwzględnienia zmian w europejskim wskaźniku cen konsumpcyjnych, publikowanym przez Eurostat. Pierwsza kontrola następuje pięć lat po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, a następne kontrole – co pięć lat od daty poprzedniej kontroli.

EIOPA opracowuje projekty standardów regulacyjnych dostosowujących kwotę bazową w euro, o której mowa w ust. 3 i 4, o procentową zmianę tego wskaźnika w okresie między wejściem w życie niniejszej dyrektywy a datą pierwszego przeglądu lub między datą ostatniego przeglądu a datą nowego przeglądu, z zaokrągleniem w górę się do pełnej kwoty w euro.

EIOPA przedkłada te projekty regulacyjnych standardów technicznych Komisji pięć lat po wejściu w życie niniejszej dyrektywy i przeprowadza kolejne przeglądy co pięć lat od daty poprzedniego przeglądu.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

8. **Państwa członkowskie** określają:

- a) pojęcie właściwej wiedzy i umiejętności pośrednika **i członków personelu zakładów ubezpieczeń**, o których mowa w ust. 1, na potrzeby świadczenia usługi pośrednictwa ubezpieczeniowego na rzecz jego klientów;
- b) odpowiednie kryteria służące, w szczególności, określeniu poziomu kwalifikacji zawodowych, doświadczenia i umiejętności wymaganych do prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego;
- c) kroki, których podjęcia można w normalnych okolicznościach oczekiwać od pośredników ubezpieczeniowych **i członków personelu** zakładów ubezpieczeń, służące aktualizacji ich wiedzy i zdolności poprzez ustawiczne doskonalenie zawodowe w celu utrzymania odpowiedniego poziomu świadczonych usług.

8a. Jeżeli państwo członkowskie pochodzenia dokonuje rejestracji pośrednika ubezpieczeniowego, który uzyskał kwalifikacje zawodowe lub zdobył doświadczenie w innym państwie członkowskim, państwo członkowskie pochodzenia bierze pod uwagę te kwalifikacje lub doświadczenie z uwzględnieniem dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ oraz poziomu kwalifikacji zdefiniowanego w europejskich ramach kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie ustanowionych na mocy zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22).

⁽²⁾ Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie (Dz.U. C 111 z 6.5.2008, s. 1).

Środa, 26 lutego 2014 r.

Artykuł 9

Publikacja przepisów dotyczących dobra ogólnego

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki, aby zapewnić odpowiednią publikację przez swoje właściwe organy stosownych krajowych przepisów prawnych służących ochronie dobra ogólnego, które mają zastosowanie do prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego na ich terytorium.
2. Państwo członkowskie, które zgłasza zamiar stosowania i stosuje – obok przepisów określonych w niniejszej dyrektywie – dodatkowe przepisy regulujące pośrednictwo ubezpieczeniowe oraz sprzedaż produktów ubezpieczeniowych, zapewnia współmierność obciążeń administracyjnych wynikających z tych przepisów do celu, jakim jest ochrona konsumentów. To państwo członkowskie nieprzerwanie monitoruje te przepisy, aby zapewnić utrzymanie ich współmierności do tego celu.
3. EIOPA przedstawia znormalizowany arkusz informacyjny na temat przepisów dotyczących zasad dobra ogólnego, który wypełniają właściwe organy w każdym państwie członkowskim. Arkusz ten zawiera hiperłącza do stron internetowych właściwych organów, na których publikowane są informacje na temat przepisów dotyczących dobra ogólnego. Informacje te są regularnie aktualizowane przez krajowe właściwe organy i udostępniane przez EIOPA na stronach internetowych tego urzędu w języku angielskim, francuskim i niemieckim, przy czym wszystkie krajowe przepisy dotyczące dobra ogólnego przyporządkowane są do poszczególnych odpowiednich obszarów prawa.
4. Państwa członkowskie ustanawiają pojedynczy punkt kontaktowy odpowiedzialny za przekazywanie informacji na temat przepisów dotyczących dobra ogólnego obowiązujących w danym państwie członkowskim. Tym punktem kontaktowym powinien być odpowiedni właściwy organ.
5. EIOPA analizuje w sprawozdaniu publikowane przez państwa członkowskie przepisy dotyczące dobra ogólnego, o których mowa w niniejszym artykule, w kontekście prawidłowego funkcjonowania niniejszej dyrektywy i rynku wewnętrznego oraz informuje o nich Komisję przed ...* [Trzy lata od wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

Artykuł 10

Właściwe organy

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy upoważnione do zapewnienia wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy. Powiadamiają o tym Komisję, wskazując wszelki podział odnośnych obowiązków.
2. Organy, o których mowa w ust. 1, są organami publicznymi lub instytucjami uznanymi przez prawo krajowe lub władze publiczne, jednoznacznie upoważnionymi do tego celu przez prawo krajowe. Nie są zakładami ubezpieczeń lub reasekuracji **ani stowarzyszeniami, których członkami pośrednio lub bezpośrednio są zakłady ubezpieczeń lub reasekuracji bądź pośrednicy ubezpieczeniowi lub reasekuracyjni.**
3. Właściwe organy posiadają wszystkie kompetencje niezbędne do wykonania swoich obowiązków. Jeżeli na terytorium państwa członkowskiego istnieje więcej niż jeden właściwy organ, państwo członkowskie zapewnia ścisłą współpracę tych organów umożliwiającą skuteczne wykonywanie odpowiednich obowiązków.

Artykuł 11

Wymiana informacji między państwami członkowskimi

1. Właściwe organy poszczególnych państw członkowskich współpracują ze sobą w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy.
2. Właściwe organy wymieniają się informacjami w sprawie pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, jeżeli nałożono na nich karę określoną w rozdziale VIII, a informacje te mogą doprowadzić do usunięcia takich pośredników z rejestru. Właściwe organy mogą również wymieniać wszelkie istotne informacje na żądanie organu.

Środa, 26 lutego 2014 r.

3. Wszystkie osoby, od których wymaga się otrzymywania lub rozpowszechniania informacji w związku z niniejszą dyrektywą, wiąże tajemnica zawodowa w taki sam sposób, jak stanowi art. 16 dyrektywy Rady 92/49/EWG ⁽¹⁾ i art. 15 dyrektywy Rady 92/96/EWG ⁽²⁾.

Artykuł 12

Skargi

Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie procedur umożliwiających klientom i innym zainteresowanym stronom, w szczególności organizacjom konsumenckim, składanie skarg dotyczących pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych oraz zakładów ubezpieczeń i reasekuracji. We wszystkich przypadkach udziela się odpowiedzi na złożone skargi.

Artykuł 13

Odszkodowania pozasądowe

1. **Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady .../.../UE ⁽³⁾ i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady .../.../UE ⁽⁴⁾** państwa członkowskie zapewniają ustanowienie właściwych, skutecznych, bezstronnych i niezależnych procedur reklamacyjnych i odszkodowawczych w celu pozasądowego rozstrzygnięcia sporów między pośrednikami ubezpieczeniowymi a klientami oraz między zakładami ubezpieczeń a klientami, w stosownych przypadkach wykorzystując istniejące instytucje. Państwa członkowskie zapewniają ponadto uczestnictwo wszystkich zakładów ubezpieczeń i pośredników ubezpieczeniowych w procedurach pozasądowego rozstrzygnięcia sporów, w sytuacji gdy **procedura prowadzi do wydania decyzji, które mogą być wiążące odpowiednio dla pośrednika lub zakładu ubezpieczeń i klienta;**

2. Państwa członkowskie zapewniają współpracę tych instytucji przy rozwiązywaniu sporów transgranicznych.

2a. Państwa członkowskie zapewniają, aby pośrednicy ubezpieczeniowi mający siedziby na ich terytorium informowali konsumentów o nazwie, adresie i adresie strony internetowej podmiotów ds. alternatywnego rozstrzygnięcia sporów, które są właściwe dla tych pośredników i dla rozstrzygnięcia ewentualnych sporów między nimi a konsumentami.

2b. Pośrednicy ubezpieczeniowi w Unii zajmujący się sprzedażą online oraz sprzedażą transgraniczną online informują konsumentów o ewentualnej platformie alternatywnego rozstrzygnięcia sporów i podają im swój adres poczty elektronicznej. Informacje te muszą być łatwo, bezpośrednio, widocznie i stale dostępne na stronach internetowych pośredników ubezpieczeniowych, a jeżeli oferta jest składana za pomocą poczty elektronicznej lub innej wiadomości tekstowej przekazywanej środkami elektronicznymi – w tej wiadomości. Informacje te zawierają hiperłącza do strony startowej platformy alternatywnego rozstrzygnięcia sporów. Pośrednicy ubezpieczeniowi informują również konsumentów o platformie alternatywnego rozstrzygnięcia sporów, jeżeli konsument składa skargę do pośrednika ubezpieczeniowego, do systemu rozpatrywania skarg konsumenckich prowadzonego przez pośrednika ubezpieczeniowego lub do rzecznika praw konsumenta w danym przedsiębiorstwie.

2c. Jeżeli klient wszczyna ustanowioną w prawie krajowym procedurę alternatywnego rozstrzygnięcia sporów przeciwko pośrednikowi ubezpieczeniowemu lub zakładowi ubezpieczeń w związku ze sporem dotyczącym praw i obowiązków ustanowionych w niniejszej dyrektywie, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do udziału w tej procedurze.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniająca dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. L 228 z 11.8.1992, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniająca dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. L 360 z 9.12.1992, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady .../.../UE z dnia ... w sprawie alternatywnych metod rozstrzygnięcia sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich) (Dz.U. ...).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady .../.../UE z dnia ... w sprawie internetowego systemu rozstrzygnięcia sporów konsumenckich (rozporządzenie w sprawie ODR w sporach konsumenckich) (Dz.U. ...).

Środa, 26 lutego 2014 r.

2d. Do celów stosowania niniejszej dyrektywy właściwe organy współpracują ze sobą oraz z organami odpowiedzialnymi za pozasądowe procedury reklamacyjne i odszkodowawcze, o których mowa w niniejszym artykule, w zakresie dopuszczonym przez obowiązujące akty ustawodawcze Unii.

Artykuł 14

Ograniczenie korzystania z usług pośredników

Państwa członkowskie zapewniają, aby **korzystając z usług pośredników ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych z siedzibą w Unii**, zakłady ubezpieczeń i reasekuracji oraz pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni korzystali z usług pośrednictwa ubezpieczeniowego i reasekuracyjnego świadczonych wyłącznie przez zarejestrowanych pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych lub osoby określone w art. 1 ust. 2 lub osoby, które dopełniły procedury zgłoszenia działalności, o której mowa w art. 4.

ROZDZIAŁ VI

WYMOGI INFORMACYJNE I ZASADY PROWADZENIA DZIAŁALNOŚCI

Artykuł 15

Zasady ogólne

1. Państwa członkowskie wymagają, aby pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń, świadcząc pośrednictwo ubezpieczeniowe w ramach transakcji zawieranych z klientami lub na ich rzecz, **zawsze** postępował uczciwie, rzetelnie, **w sposób godny zaufania, sumiennie** i profesjonalnie zgodnie z najlepszym interesem klientów.
2. Wszelkie informacje, w tym materiały marketingowe, kierowane przez pośrednika ubezpieczeniowego lub zakład ubezpieczeń do klientów lub potencjalnych klientów muszą być rzetelne, jasne i nie mogą wprowadzać w błąd. Materiały marketingowe **zawsze** muszą być w jednoznaczny sposób oznaczone jako takie.

Artykuł 16

Ogólne informacje dostarczane przez pośrednika ubezpieczeniowego lub zakład ubezpieczeń

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy zapewniające:

- a) ujawnianie klientom przez pośrednika ubezpieczeniowego, w tym przez pośredników zależnych, przed zawarciem umowy ubezpieczenia **lub, w przypadku istotnej zmiany ujawnianych konsumentom danych dotyczących pośrednika, po zawarciu umowy ubezpieczenia**, następujących informacji:
 - (i) jego tożsamości i adresu oraz faktu bycia pośrednikiem ubezpieczeniowym;
 - (ii) informacji o tym, czy świadczy on doradztwo jakiegokolwiek rodzaju związane ze sprzedawanymi produktami ubezpieczeniowymi;
 - (iii) procedur, o których mowa w art. 12, umożliwiających klientom i innym zainteresowanym stronom składanie skarg dotyczących pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych oraz wszczynanie pozasądowych procedur odszkodowawczych i reklamacyjnych, o których mowa w art. 13;
 - (iv) rejestru, do którego jest wpisany, i środków umożliwiających sprawdzenie, czy dokonano jego rejestracji; oraz
 - (v) informacji, czy pośrednik reprezentuje klienta, czy też działa na rzecz i w imieniu zakładu ubezpieczeń;
- b) ujawnianie klientom przez zakład ubezpieczeniowy, przed zawarciem umowy ubezpieczenia, następujących informacji:
 - (i) swoich danych identyfikacyjnych i adresu oraz faktu bycia zakładem ubezpieczeń;
 - (ii) informacji o tym, czy świadczy on doradztwo jakiegokolwiek rodzaju związane ze sprzedawanymi produktami ubezpieczeniowymi;
 - (iii) procedur, o których mowa w art. 12, umożliwiających klientom i innym zainteresowanym stronom składanie skarg dotyczących zakładów ubezpieczeń oraz wszczynanie pozasądowych procedur odszkodowawczych i reklamacyjnych, o których mowa w art. 13.

Środa, 26 lutego 2014 r.

Artykuł 17

Konflikty interesów i przejrzystość

1. Przed zawarciem każdej umowy ubezpieczenia pośrednik ubezpieczeniowy ■ dostarcza klientowi co najmniej następujące informacje:

- a) czy posiada pakiet akcji bezpośrednio lub pośrednio reprezentujący więcej niż 10 % praw głosu lub kapitału w danym zakładzie ubezpieczeń;
- b) czy dany zakład ubezpieczeń lub zakład dominujący danego zakładu ubezpieczeń posiada pakiet akcji bezpośrednio lub pośrednio reprezentujący więcej niż 10 % praw głosu lub kapitału pośrednika ubezpieczeniowego;
- c) w odniesieniu do proponowanej umowy, czy:
 - (i) świadczy usługi doradcze na podstawie rzetelnej **i zindywidualizowanej** analizy; lub
 - (ii) podlega zobowiązaniu umownemu do prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego wyłącznie z jednym lub większą liczbą zakładów ubezpieczeń; w takim przypadku podaje nazwy tych zakładów ubezpieczeń; lub
 - (iii) nie podlega zobowiązaniu umownemu do prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego wyłącznie z jednym zakładem lub większą liczbą zakładów i nie świadczy doradztwa na podstawie rzetelnej **i zindywidualizowanej** analizy; w takim przypadku podaje nazwy zakładów ubezpieczeń, z którymi może prowadzić i prowadzi działalność;

■
e) czy w związku z umową ubezpieczenia za swoją pracę otrzymuje:

- (i) honorarium, to znaczy wynagrodzenie płacone bezpośrednio przez klienta; lub
- (ii) prowizję dowolnego rodzaju, to znaczy wynagrodzenie wliczone w kwotę składki ubezpieczenia; lub
- (iii) wynagrodzenie stanowiące połączenie rodzajów wynagrodzenia, o których mowa w pkt (i) i (ii);

■
ea) czy w związku z umową ubezpieczenia źródłem wynagrodzenia jest:

- (i) ubezpieczający;
- (ii) zakład ubezpieczeń;
- (iii) inny pośrednik ubezpieczeniowy;
- (iv) połączenie źródeł, o których mowa w ppkt (i), (ii) i (iii).

Państwo członkowskie może wymagać dodatkowych informacji zgodnie z art. 17a.

■
2. Konsument ma prawo wymagać dodatkowych szczegółowych informacji, o których mowa w ust. 1 lit. ea).

3. Sprzedając ubezpieczenia bezpośrednio konsumentom, zakład ubezpieczeń ■ informuje również klienta, czy pracownicy otrzymują jakkolwiek zmienny składnik wynagrodzenia z tytułu dystrybucji danego produktu ubezpieczeniowego i administrowania nim.

■
5a. W przypadku konfliktu interesów oraz w celu stymulowania uczciwej konkurencji konsument otrzymuje informacje na temat istotnych elementów ilościowych dotyczących głównych pojęć, na takich samych warunkach, o jakich mowa w ust. 1 lit. ea) i ust. 3. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 EIOPA do 31 grudnia 2015 r. opracuje, a następnie będzie okresowo uaktualniać wytyczne mające zapewnić spójne stosowanie niniejszego artykułu.

Środa, 26 lutego 2014 r.

Artykuł 17a**Ujawnianie informacji**

Państwa członkowskie mogą wprowadzić lub utrzymać w mocy dodatkowe wymogi w zakresie ujawniania informacji przez pośredników ubezpieczeniowych i zakłady ubezpieczeń, dotyczące wysokości wynagrodzenia, honorariów, prowizji lub korzyści niepieniężnych uzyskiwanych w związku ze świadczeniem usług pośrednictwa, pod warunkiem że dane państwo członkowskie zachowa równe warunki działalności wszystkich kanałów dystrybucji, nie zakłóca konkurencji i przestrzega prawa Unii, a wynikające stąd obciążenie administracyjne pozostaje współmierne do zamierzonego poziomu ochrony konsumentów.

Artykuł 18**Doradztwo oraz standardy regulujące transakcje sprzedaży**

1. **W przypadku świadczenia doradztwa przed** zawarciem każdej szczególnej umowy pośrednik ubezpieczeniowy, w tym zależny pośrednik ubezpieczeniowy, lub zakład ubezpieczeń określa na podstawie informacji dostarczonych przez klienta:

- a) wymagania i potrzeby klienta;
- b) przesłanki porady udzielonej klientowi w sprawie określonego produktu ubezpieczeniowego.

2. Szczegóły, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), zmienia się stosownie do stopnia złożoności oferowanego produktu ubezpieczeniowego oraz do poziomu ryzyka finansowego, na które narażony jest klient, **niezależnie od wybranego sposobu dystrybucji**.

3. Kiedy pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń **udziela porad na podstawie rzetelnej analizy**, ma obowiązek świadczenia działalności doradczej na podstawie **rzetelnej** analizy wystarczającej liczby umów ubezpieczeń dostępnych na rynku, umożliwiającej mu sformułowanie **indywidualnych zaleceń w najlepszym interesie konsumenta**, zgodnie z kryteriami zawodowymi, dotyczących umowy ubezpieczenia, która w **najodpowiedniejszy** sposób spełniałaby potrzeby klienta.

4. Przed zawarciem umowy, bez względu na to, czy udzielono porady, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń przekazuje klientowi istotne informacje na temat produktu ubezpieczeniowego w zrozumiałej formie, aby umożliwić klientowi podjęcie świadomej decyzji, z uwzględnieniem złożoności produktu ubezpieczeniowego i rodzaju klienta. **Informacje te są przekazywane na znormalizowanym arkuszu informacyjnym, w postaci dokumentu zawierającego informacje o produkcie (PID), sporządzonego w prostym języku. Zawiera on przynajmniej następujące informacje:**

- a) **informacje o rodzaju ubezpieczenia;**
- b) **opis ryzyka ubezpieczanego i ryzyka nieobjętego ubezpieczeniem;**
- c) **tryb opłacania składek i okresy płatności;**
- d) **wylączenia;**
- e) **obowiązki na początku umowy;**
- f) **obowiązki w czasie trwania umowy;**
- g) **obowiązki w przypadku przedstawienia roszczenia;**
- h) **czas trwania umowy, łącznie z datą rozpoczęcia i zakończenia umowy;**
- i) **tryb rozwiązywania umowy.**

4a. **Ust. 4 nie ma zastosowania do:**

- a) **produktów inwestycyjnych zdefiniowanych w art. 4a rozporządzenia .../.../UE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾; lub**

⁽¹⁾ Rozporządzenie .../.../UE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących produktów inwestycyjnych (Dz.U. ...).

Środa, 26 lutego 2014 r.

b) sprzedaży ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych, o których mowa w rozdziale VII.

Artykuł 19

Zwolnienia z wymogów informacyjnych i klauzula elastyczności

1. Informacji określonych w art. 16, 17 i 18 nie trzeba **dostarczać**, jeżeli pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń pośredniczą w ubezpieczeniu dużego ryzyka, w przypadku pośrednictwa prowadzonego przez pośredników reasekuracyjnych lub zakłady reasekuracji, ani też w stosunku do klientów profesjonalnych określonych w załączniku.

2. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub przyjąć bardziej restrykcyjne przepisy dotyczące wymogów informacyjnych określonych w art. 16, 17 i 18, pod warunkiem że przepisy te są zgodne z prawem Unii. Państwa członkowskie przekazują takie przepisy krajowe EIOPA i Komisji.

2a. Państwa członkowskie, które utrzymują lub przyjmują bardziej restrykcyjne przepisy mające zastosowanie do pośredników ubezpieczeniowych, zapewniają zgodność tych przepisów z zasadami równych warunków działania oraz współmierność obciążenia administracyjnego wynikającego z tych przepisów do korzyści w zakresie ochrony konsumenta.

3. W celu ustanowienia wysokiego poziomu przejrzystości wszystkimi właściwymi środkami EIOPA zapewnia przekazywanie otrzymywanych przez niego informacji o przepisach krajowych również konsumentom, pośrednikom ubezpieczeniowym i zakładom ubezpieczeń.

Artykuł 20

Warunki dotyczące informacji

1. Wszystkie informacje, jakie mają być dostarczane zgodnie z art. 16, 17 i 18, są przekazywane klientom:

a) w formie papierowej;

b) w jasny i dokładny sposób, zrozumiały dla klienta; oraz

c) w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym umiejscowione jest ryzyko, lub państwa członkowskiego zobowiązania lub w dowolnym innym języku uzgodnionym przez strony; informacje te przekazywane są nieodpłatnie.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. a) informacje, o których mowa w art. 16, 17 i 18, mogą być przekazywane klientowi na jednym z następujących nośników:

a) z wykorzystaniem trwałego nośnika informacji innego niż papier, w przypadku spełnienia warunków określonych w ust. 4; lub

b) za pośrednictwem strony internetowej, w przypadku spełnienia warunków określonych w ust. 5.

3. W przypadku przekazania informacji, o których mowa w art. 16, 17 i 18, z wykorzystaniem trwałego nośnika informacji innego niż papier lub za pośrednictwem strony internetowej, na żądanie klienta przekazuje mu się jednak nieodpłatnie papierową kopię.

4. Informacje, o których mowa w art. 16, 17 i 18, mogą być przekazywane z wykorzystaniem trwałego nośnika informacji innego niż papier, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) wykorzystanie trwałego nośnika jest właściwe w kontekście transakcji przeprowadzanej między pośrednikiem lub zakładem ubezpieczeń a klientem; oraz

b) klientowi dano możliwość wyboru informacji w formie papierowej lub informacji na trwałym nośniku, a klient wybrał informacje na trwałym nośniku.

5. Informacje, o których mowa w art. 16, 17 i 18, mogą być przekazywane za pośrednictwem strony internetowej, jeżeli są one skierowane osobiście do klienta lub jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) przekazanie informacji, o których mowa w art. 16, 17 i 18, za pośrednictwem strony internetowej jest właściwe w kontekście transakcji przeprowadzanej między pośrednikiem lub zakładem ubezpieczeń a klientem;

b) klient wyraził zgodę na przekazanie mu informacji, o których mowa w art. 16, 17 i 18, za pośrednictwem strony internetowej;

Środa, 26 lutego 2014 r.

c) klient został powiadomiony drogą elektroniczną o adresie strony internetowej oraz miejscu na tej stronie, gdzie można znaleźć informacje, o których mowa w art. 16, 17 i 18;

d) zapewniono dostępność informacji, o których mowa w art. 16, 17 i 18, na stronie internetowej tak długo, jak długo klient może w normalnych okolicznościach mieć potrzebę się z nim zapoznać.

6. Do celów ust. 4 i 5 przekazywanie informacji na trwałym nośniku informacji innym niż papier lub za pośrednictwem strony internetowej uznaje się za właściwe w kontekście transakcji prowadzonej między pośrednikiem lub zakładem ubezpieczeń a klientem, jeśli istnieją dowody na to, że klient ma regularny dostęp do internetu. Za taki dowód uznaje się podanie przez klienta adresu poczty elektronicznej na potrzeby tej transakcji.

7. W przypadku sprzedaży telefonicznej informacje udzielone klientowi uprzednio są zgodne z przepisami Unii mającymi zastosowanie do sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość. Ponadto **po tym, jak klient wybrał otrzymywanie informacji na nośniku innym niż papier, zgodnie z ust. 4**, informacje dostarczane są klientowi zgodnie z ust. 1 lub 2 niezwłocznie po zawarciu umowy ubezpieczenia.

Artykuł 21a

Praktyki sprzedaży związanej i łączonej

1. Jeżeli ubezpieczenie oferowane jest wraz z inną usługą lub produktem dodatkowym jako element pakietu bądź jako warunek zawarcia tej samej umowy lub zakupu tego samego pakietu, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń informują klienta o możliwości łącznego lub oddzielnego zakupu poszczególnych składników pakietu oraz oferują mu taką możliwość i wydają oddzielne dowody wpłaty składki lub ceny za każdy składnik. Nie uniemożliwia to pośrednictwa w sprzedaży produktów ubezpieczeniowych o różnym poziomie ochrony ubezpieczeniowej ani polis ubezpieczeniowych zapewniających ochronę przed różnymi rodzajami ryzyka.

2. Jeżeli ryzyko wynikające z takiej umowy lub pakietu oferowanego klientowi może być inne niż ryzyko związane z poszczególnymi składnikami oddzielnie, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń na żądanie klienta przedstawia odpowiedni opis poszczególnych składników umowy lub pakietu i wskazuje, w jaki sposób ich wzajemne związki wpływają na ryzyko.

3. EIOPA we współpracy z Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego i Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, za pośrednictwem Wspólnego Komitetu Europejskich Komitetów Nadzoru, opracuje do dnia ...* [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] i będzie okresowo aktualizować wytyczne dotyczące oceny i nadzorowania praktyk sprzedaży krzyżowej, wskazując zwłaszcza sytuacje, w których praktyki sprzedaży krzyżowej nie spełniają przepisów art. 15 ust. 1.

4. Państwa członkowskie dopilnowują, aby pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń prowadzący doradztwo zapewniał, aby cały pakiet produktów ubezpieczeniowych spełniał potrzeby konsumenta.

5. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub przyjąć dodatkowe, bardziej restrykcyjne środki lub interweniować w poszczególnych przypadkach, zakazując sprzedaży ubezpieczeń wraz z inną usługą lub produktem jako elementem pakietu lub jako warunkiem zawarcia tej samej umowy lub zakupu tego samego pakietu, jeżeli mogą wykazać, że praktyki takie przynoszą szkodę konsumentom.

Środa, 26 lutego 2014 r.

ROZDZIAŁ VII

DODATKOWE WYMOGI W ZAKRESIE OCHRONY KLIENTÓW W ODNIESIENIU DO UBEZPIECZENIOWYCH PRODUKTÓW INWESTYCYJNYCH

Artykuł 22

Zakres

W niniejszym rozdziale wprowadza się **█** wymogi **dodatkowe w stosunku do wymogów, o których mowa w art. 15, 16, 17 i 18**, mające zastosowanie do **działalności w zakresie** pośrednictwa ubezpieczeniowego prowadzonego w związku ze sprzedażą produktów inwestycyjnych o charakterze ubezpieczeniowym przez:

- a) pośrednika ubezpieczeniowego;
- b) zakład ubezpieczeń.

Artykuł 23

Konflikty interesów

1. Państwa członkowskie wymagają od pośredników ubezpieczeniowych i zakładów ubezpieczeń podejmowania wszelkich stosownych kroków w celu identyfikowania konfliktów interesów między nimi, w tym między członkami ich kierownictwa, pracownikami i zależnymi pośrednikami ubezpieczeniowymi, lub dowolną osobą mającą bezpośrednio lub pośrednio powiązania z nimi z racji sprawowanej kontroli, a ich klientami, lub też między jednym klientem a drugim, powstających w trakcie prowadzenia **jakiegokolwiek** działalności w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego.

2. Jeżeli **rozwiązania organizacyjne lub administracyjne przyjęte** przez pośrednika ubezpieczeniowego lub zakład ubezpieczeń zgodnie z art. 15, 16 i 17 są niewystarczające, by z należytą pewnością zapewnić uniknięcie ryzyka naruszenia interesów klientów **█**, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń wyraźnie ujawnia klientowi ogólny charakter i źródła konfliktów interesów, **stosownie do przypadku**, przed podjęciem czynności handlowych w jego imieniu.

2a. Informacje, o których mowa w ust. 2:

- a) są przedstawiane na trwałym nośniku;
- b) obejmują wystarczająco szczegółowe dane, stosownie do rodzaju klienta, umożliwiające mu podjęcie świadomej decyzji co do działalności z zakresu pośrednictwa ubezpieczeniowego, w odniesieniu do której zaistniał konflikt interesów.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33 w celu określenia:

- a) działań **█**, których podjęcia można w normalnych okolicznościach oczekiwać od pośredników ubezpieczeniowych **lub** zakładów ubezpieczeń w celu identyfikowania konfliktów interesów, zapobiegania im, zarządzania nimi i ujawniania ich przy prowadzeniu **działalności z zakresu** pośrednictwa ubezpieczeniowego;
- b) stosownych kryteriów służących określeniu rodzajów konfliktów interesów, których istnienie może przynieść szkodę interesom klientów lub potencjalnych klientów pośrednika ubezpieczeniowego lub zakładu ubezpieczeń.

Artykuł 24

Ogólne zasady i informacje przekazywane klientom

1. Państwa członkowskie **zapewniają**, aby pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń, prowadząc **działalność z zakresu pośrednictwa ubezpieczeniowego**, postępował uczciwie, rzetelnie i profesjonalnie zgodnie z najlepszym interesem klientów oraz stosował się, w szczególności, do zasad określonych w niniejszym artykule i w art. 25.

2. Wszelkie informacje, w tym materiały marketingowe, kierowane przez pośrednika ubezpieczeniowego lub zakład ubezpieczeń do klientów lub potencjalnych klientów muszą być rzetelne, jasne i nie mogą wprowadzać w błąd. Materiały marketingowe muszą być w jednoznaczny sposób oznaczone jako takie.

Środa, 26 lutego 2014 r.

3. Klientom lub potencjalnym klientom przekazuje się odpowiednie informacje na temat:
- a) pośrednika ubezpieczeniowego lub zakładu ubezpieczeń oraz świadczonych przez niego usług: **w przypadku świadczenia usługi doradztwa informacje te powinny określać, czy doradztwo świadczone jest niezależnie oraz czy opiera się na szerokiej, czy też bardziej ograniczonej analizie rynku, oraz powinny wskazywać, czy pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń udostępniać będzie klientowi bieżącą ocenę odpowiedności poleconego konsumentom produktu inwestycyjnego o charakterze ubezpieczeniowym;**
 - b) produktów **inwestycyjnych o charakterze ubezpieczeniowym** i proponowanych strategii inwestycyjnych: **informacje te** powinny obejmować stosowne wytyczne oraz ostrzeżenia o ryzyku związanym z inwestycjami w takie **instrumenty** lub odnoszącym się do poszczególnych strategii inwestycyjnych; ■
- ba) wszystkich kosztów i odnośnych opłat związanych z pośrednictwem ubezpieczeniowym lub dodatkowymi usługami, które muszą obejmować odpowiednio koszty doradztwa, koszty instrumentu finansowego polecanego lub sprzedawanego klientowi oraz informacje, w jaki sposób klient może za niego zapłacić, co obejmuje także wszelkie opłaty uiszczane przez stronę trzecią; [Popr. 8]**

3a. Zestawia się zbiorczo informacje o wszystkich kosztach i opłatach, w tym o kosztach i opłatach związanych z usługą pośrednictwa i produktem ubezpieczeniowym, które nie wynikają z zaistnienia ryzyka rynku bazowego, w celu umożliwienia klientowi zrozumienia całkowitego kosztu oraz skumulowanego wpływu na zwrot inwestycji, a na żądanie klienta przedstawia się zestawienie poszczególnych elementów. W razie potrzeby takich informacji udziela się klientowi regularnie, przynajmniej co roku, w okresie trwania inwestycji.

Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym i w ust. 6a, są przekazywane w zrozumiałej postaci w taki sposób, aby klienci lub potencjalni klienci mogli zrozumieć charakter oraz ryzyko związane z usługą inwestycyjną oraz określonym rodzajem oferowanego ubezpieczeniowego produktu inwestycyjnego, a co za tym idzie, mogli podjąć świadome decyzje inwestycyjne. Państwa członkowskie mogą zezwolić, by informacje te były przekazywane w ujednoliconym formacie. [Popr. 9]

4. Informacje, o których mowa w **ust. 2 i 3**, powinny być przekazywane w przystępnej formie w taki sposób, aby klienci lub potencjalni klienci w normalnych okolicznościach byli w stanie zrozumieć charakter konkretnego **rodzaju** produktu **inwestycyjnego o charakterze ubezpieczeniowym**, który jest oferowany, oraz związane z nim ryzyko, a w konsekwencji byli w stanie podjąć świadome decyzje inwestycyjne. Informacje te mogą być przekazywane w znormalizowanym formacie **zgodnie z art. 18 ust. 4**.

5. **Państwa członkowskie wymagają, by w przypadku poinformowania klienta, że doradztwo jest świadczone w sposób niezależny, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń ujawniał klientowi informacje o charakterze wynagrodzenia otrzymanego w związku z umową ubezpieczenia:**

- a) **wybór produktów ubezpieczeniowych, na których opiera się zalecenie, a w szczególności informację, czy ten wybór produktów ogranicza się do produktów ubezpieczeniowych wyemitowanych lub dostarczonych przez podmioty mające bliskie powiązania z pośrednikiem, który reprezentuje klienta;**

5a. Ponadto państwa członkowskie mogą wprowadzić zakaz oferowania lub przyjmowania honorariów, prowizji lub niepieniężnych korzyści od stron trzecich w związku ze świadczeniem usług doradztwa ubezpieczeniowego, lub w większym stopniu je ograniczyć. Może to obejmować wymaganie zwrócenia klientowi wszelkich takich honorariów, prowizji lub niepieniężnych korzyści lub odliczenia ich od opłat uiszczanych przez klienta.

Państwa członkowskie mogą ponadto wymagać, by pośrednik informujący klienta, że doradztwo jest świadczone w sposób niezależny, dokonał oceny wystarczająco dużej liczby produktów ubezpieczeniowych dostępnych na rynku, wystarczająco zróżnicowanych pod względem rodzaju produktów i ich emitentów lub dostawców, aby zapewnić odpowiednie osiągnięcie celów klientów, oraz nieograniczających się do produktów ubezpieczeniowych wyemitowanych lub dostarczonych przez podmioty mające bliskie powiązania z danym pośrednikiem ■ .

5b. Pośrednik ubezpieczeniowy zachowuje i wprowadza skuteczne uzgodnienia organizacyjne i administracyjne dla potrzeb podjęcia wszelkich istotnych kroków mających na celu zapobieżenie wystąpieniu sprzeczności interesów, określonych w art. 23 i szkodliwego ich wpływu na interesy jego klientów.

Środa, 26 lutego 2014 r.

Zakład ubezpieczeń, który wytwarza instrumenty finansowe przeznaczone do sprzedaży klientom utrzymuje w mocy, przeprowadza i rewiduje proces zatwierdzania każdego produktu ubezpieczeniowego lub istotnych dostosowań istniejących produktów ubezpieczeniowych, zanim zostaną one wprowadzone do obrotu lub do dystrybucji wśród klientów.

W procesie zatwierdzenia produktu wskazuje się określony rynek docelowy klientów końcowych w ramach odpowiedniej kategorii klientów w odniesieniu do każdego produktu oraz zapewnia się ocenę wszelkich istotnych zagrożeń dla takiego określonego rynku docelowego oraz by zamierzona strategia dystrybucji była zgodna z określonym rynkiem docelowym.

Zakład ubezpieczeń dokonuje także regularnego przeglądu instrumentów finansowych oferowanych lub wprowadzanych przez niego do obrotu, przy uwzględnieniu wszelkich zdarzeń, które mogą materialnie wpłynąć na potencjalne zagrożenie dla określonego rynku docelowego, żeby przynajmniej ocenić, czy dany produkt pozostaje spójny z potrzebami określonego rynku docelowego oraz czy zamierzona strategia dystrybucji jest właściwa. [Popr. 11]

6. EIOPA opracuje do dnia ...* [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] i będzie okresowo aktualizować wytyczne dotyczące oceny i nadzorowania praktyk sprzedaży krzyżowej, wskazując zwłaszcza sytuacje, w których praktyki sprzedaży krzyżowej nie są zgodne z obowiązkami wprowadzonymi w ust. 1.

7. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33 w celu **określenia zasad, które pośrednicy ubezpieczeniowi i zakłady ubezpieczeń muszą spełniać przy prowadzeniu** pośrednictwa ubezpieczeniowego na rzecz swoich klientów. Te akty delegowane **uwzględniają:**

- a) charakter **usług** oferowanych klientowi lub potencjalnemu klientowi lub świadczonych na ich rzecz, z uwzględnieniem rodzaju, przedmiotu, wielkości i częstotliwości transakcji;
- b) charakter oferowanych lub rozpatrywanych produktów, w tym różne rodzaje produktów **inwestycyjnych o charakterze ubezpieczeniowym**.

Artykuł 25

Ocena odpowiedniości i stosowności oraz sprawozdawczość wobec klientów

1. Świadcząc usługę doradztwa, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń uzyskuje niezbędne informacje na temat wiedzy i doświadczenia klienta lub potencjalnego klienta w dziedzinie **inwestycji** istotnej dla danego rodzaju produktu lub usługi, a także na temat sytuacji finansowej i celów inwestycyjnych klienta lub potencjalnego klienta, **umożliwiające pośrednikowi ubezpieczeniowemu lub zakładowi ubezpieczeń polecanie klientowi lub potencjalnemu klientowi pośrednictwa lub produktów inwestycyjnych o charakterze ubezpieczeniowym**, które są odpowiednie dla danego klienta lub potencjalnego klienta.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby pośrednicy ubezpieczeniowi i zakłady ubezpieczeń, **prowadząc działalność z zakresu pośrednictwa ubezpieczeniowego inną niż ta, o której mowa w ust. 1**, zwracali się do klienta lub potencjalnego klienta o przekazanie informacji na temat posiadanej przez niego wiedzy i doświadczenia w dziedzinie inwestycji istotnej dla danego rodzaju produktu **inwestycyjnego o charakterze ubezpieczeniowym, który jest oferowany klientowi lub którego klient się domaga**, aby umożliwić pośrednikowi ubezpieczeniowemu lub zakładowi ubezpieczeń ocenę tego, czy **przedmiotowy produkt inwestycyjny o charakterze ubezpieczeniowym jest stosowny** dla klienta.

W przypadku gdy pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń uzna, w oparciu o informacje otrzymane na podstawie poprzedniego akapitu, że produkt **inwestycyjny o charakterze ubezpieczeniowym** nie **jest stosowny** dla klienta lub potencjalnego klienta, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń ostrzega o tym fakcie klienta lub potencjalnego klienta. Ostrzeżenie to może być przekazywane w znormalizowanym formacie.

W przypadku gdy klient lub potencjalny klient nie przekaze informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, lub przekaże niewystarczające informacje na temat swojej wiedzy lub doświadczenia, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń ostrzega klienta lub potencjalnego klienta, że nie jest w stanie stwierdzić, czy **przedmiotowy produkt inwestycyjny o charakterze ubezpieczeniowym jest** dla niego **stosowny**. Ostrzeżenie to może być przekazywane w znormalizowanym formacie.

2a. Państwa członkowskie zezwalają pośrednikom ubezpieczeniowym lub zakładom ubezpieczeń, które prowadzą **pośrednictwo ubezpieczeniowe polegające wyłącznie na wykonywaniu zleceń klientów, na prowadzenie tej działalności na rzecz klientów bez konieczności uzyskiwania informacji ani dokonywania oceny, o których mowa w ust. 2, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:**

Środa, 26 lutego 2014 r.

- a) *dana działalność dotyczy jednego z następujących produktów inwestycyjnych o charakterze ubezpieczeniowym:*
- (i) *umowy, których ryzyko inwestycyjne odnosi się tylko do instrumentów finansowych uznanych za niezłożone zgodnie z dyrektywą .../.../UE [MiFID] i które nie mają struktury utrudniającej klientowi zrozumienie odnośnego ryzyka; lub*
 - (ii) *inne niezłożone produkty inwestycyjne o charakterze ubezpieczeniowym do celów niniejszego ustępu;*
- b) *działalność z zakresu pośrednictwa ubezpieczeniowego jest prowadzona z inicjatywy klienta lub potencjalnego klienta;*
- c) *klient lub potencjalny klient został wyraźnie poinformowany, w znormalizowanym formacie lub nie, że prowadząc tę działalność pośrednictwa ubezpieczeniowego, pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń nie jest zobowiązany do oceniania stosowności dostarczanego lub oferowanego produktu inwestycyjnego o charakterze ubezpieczeniowym lub świadczonej lub oferowanej działalności z zakresu pośrednictwa ubezpieczeniowego, a klient lub potencjalny klient nie korzysta z odnośnej ochrony wprowadzonej w stosownych przepisach dotyczących prowadzenia działalności;*
- d) *pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń spełnia obowiązki spoczywające na nim na mocy art. 23.*

3. Pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń zakłada ewidencję zawierającą dokument lub dokumenty **uzgodnione** między **nim** a klientem, w których określono prawa i obowiązki stron, oraz pozostałe warunki, na jakich pośrednik ubezpieczeniowy lub zakład ubezpieczeń będzie **prowadzić działalność pośrednictwa ubezpieczeniowego** na rzecz klienta. Prawa i obowiązki stron umowy mogą zostać włączone do innych dokumentów lub tekstów prawnych poprzez ich przywołanie.

4. **Pośrednik ubezpieczeniowy** lub **zakład ubezpieczeń** **dostarcza klientowi** odpowiednie sprawozdania dotyczące **świadczonej działalności z zakresu pośrednictwa ubezpieczeniowego**. Sprawozdania te obejmują okresowe informacje kierowane do klientów, z uwzględnieniem rodzaju i złożoności danych **produktów inwestycyjnych o charakterze ubezpieczeniowym** oraz charakteru **działalności z zakresu pośrednictwa ubezpieczeniowego prowadzonej** na rzecz klienta, oraz zawierają, w stosownych przypadkach, zestawienie kosztów związanych z **działaniami** realizowanymi w imieniu klienta. ■

Świadcząc usługi doradztwa, **pośrednik ubezpieczeniowy** lub **zakład ubezpieczeń** przed **uzgodnieniem z klientem produktu inwestycyjnego o charakterze ubezpieczeniowym** dostarcza klientowi na trwałym nośniku oświadczenie dotyczące **odpowiedności**, w którym przedstawia udzieloną poradę i wskazuje, jak ta porada odpowiada preferencjom, celom i innym cechom klienta.

W przypadku zawarcia umowy za pomocą środków porozumiewania się na odległość, które uniemożliwiają uprzednie dostarczenie oświadczenia o **odpowiedności**, **pośrednik ubezpieczeniowy** lub **zakład ubezpieczeń** może przedłożyć pisemne oświadczenie o **odpowiedności na trwałym nośniku niezwłocznie po związaniu klienta jakąkolwiek umową**.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 33 w celu **określenia zasad, które pośrednicy ubezpieczeniowi** i zakłady ubezpieczeń **muszą spełniać, prowadząc pośrednictwo ubezpieczeniowe** na rzecz swoich klientów. Te akty delegowane uwzględniają:

- a) **charakter** ■ usług oferowanych klientowi lub potencjalnemu klientowi lub świadczonych na ich rzecz, z uwzględnieniem rodzaju, przedmiotu, wielkości i częstotliwości transakcji;
- b) **charakter** oferowanych lub rozważanych usług produktów, w tym różne rodzaje **instrumentów finansowych i lokat bankowych, o których mowa w art. 1 ust. 2 dyrektywy .../.../UE [MiFID]**;

ba) detaliczny lub profesjonalny charakter klienta lub potencjalnego klienta.

5a. EIOPA opracuje do dnia ...* [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] i będzie okresowo aktualizować wytyczne dotyczące oceny produktów inwestycyjnych o charakterze ubezpieczeniowym zawierających strukturę utrudniającą klientowi zrozumienie odnośnego ryzyka, zgodnie z ust. 3 lit. a).

Środa, 26 lutego 2014 r.

ROZDZIAŁ VIII KARY I INNE ŚRODKI

Artykuł 26

Kary administracyjne i inne środki

1. Państwa członkowskie zapewniają skuteczność, proporcjonalność i odstrasżający charakter swoich kar administracyjnych i innych środków.
2. W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń lub reasekuracji lub pośrednicy ubezpieczeniowi lub reasekuracyjni podlegają określonym obowiązkom, państwa członkowskie zapewniają możliwość stosowania, w przypadku naruszenia tych obowiązków, kar administracyjnych lub innych środków wobec członków ich organów zarządzających oraz wszelkich innych osób fizycznych lub prawnych, które w świetle prawa krajowego ponoszą odpowiedzialność za naruszenie.
3. Właściwym organom przyznaje się wszelkie uprawnienia dochodzeniowe, które są niezbędne do wykonywania ich funkcji. Wykonując swoje [...] uprawnienia do nakładania kar, właściwe organy współpracują ze sobą ściśle w celu zapewnienia pożądanej skuteczności kar lub innych środków oraz koordynują swoje działania w sprawach transgranicznych, **zapewniając spełnienie warunków legalności przetwarzania danych zgodnie z dyrektywą 95/46/WE oraz rozporządzeniem (WE) nr 45/2001. Właściwe organy mogą zwrócić się o przedłożenie dokumentów lub innych informacji na podstawie formalnej decyzji, w której podają podstawę prawną wniosku o informacje i termin wykonania oraz informują o prawie podmiotu otrzymującego decyzję do sądowego odwołania się od tej decyzji.**

Artykuł 27

Publikacja informacji o nałożonych karach

Państwa członkowskie zapewniają bezzwłoczne publikowanie przez właściwe organy informacji o karach lub innych środkach nałożonych za naruszenie przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wdrożenia niniejszej dyrektywy, w tym informacji na temat rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości osób odpowiedzialnych za naruszenie, **dopiero wtedy, gdy kara lub inny środek staną się prawomocne i nie będą podlegać zaskarżeniu lub kontroli sądowej** W przypadku gdy publikacja wspomnianych informacji wyrządziłaby niewspółmierną szkodę zaangażowanym stronom, właściwe organy publikują informacje o nałożonych karach w sposób anonimowy.

Artykuł 28

Naruszenia

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do:
 - a) pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, który nie jest zarejestrowany w państwie członkowskim i który nie jest objęty zakresem stosowania art. 1 ust. 2 lub art. 4;
 - b) osoby prowadzącej poboczną działalność ubezpieczeniową, która nie dokonała zgłoszenia, o którym mowa w art. 4, lub która dokonała takiego zgłoszenia, lecz w stosunku do której nie są spełnione wymogi określone w art. 4;
 - c) zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji lub pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego korzystającego z usług pośrednictwa ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego świadczonych przez osoby, które nie są zarejestrowane w państwie członkowskim, ani nie są wymienione w art. 1 ust. 2, i które nie dokonały zgłoszenia zgodnie z art. 4;
 - d) pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, który uzyskał rejestrację w oparciu o fałszywe oświadczenia lub w jakikolwiek inny niezgodny z prawem sposób, z naruszeniem art. 3;
 - e) pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego lub zakładu ubezpieczeń, który nie przestrzega przepisów art. 8;
 - f) zakładu ubezpieczeń lub pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego, który nie przestrzega wymogów w zakresie prowadzenia działalności zgodnie z rozdziałem VI i VII.

Środa, 26 lutego 2014 r.

2. Państwa członkowskie zapewniają możliwość stosowania – w przypadkach, o których mowa w ust. 1 – kar administracyjnych i innych środków obejmujących co najmniej:

- a) publiczne oświadczenie wskazujące osobę fizyczną lub prawną oraz charakter naruszenia;
- b) nakaz zobowiązujący osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania danego postępowania oraz do powstrzymania się od ponownego podejmowania tego postępowania;
- c) w przypadku pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego – cofnięcie rejestracji zgodnie z art. 3;
- d) nałożenie na członka organu zarządzającego pośrednika ubezpieczeniowego lub reasekuracyjnego lub zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji, których uznano za odpowiedzialnych za naruszenie, **tymczasowego** zakazu sprawowania funkcji u pośredników ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych lub w zakładach ubezpieczeń lub reasekuracji;
- e) w przypadku osoby prawnej, administracyjne kary finansowe w maksymalnej wysokości 10 % całkowitego rocznego obrotu osoby prawnej w poprzednim roku obrotowym; w przypadku gdy osoba prawna jest jednostką zależną jednostki dominującej, całkowity roczny obrót stanowi kwota całkowitego rocznego obrotu wynikająca ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego ostatecznej jednostki dominującej za poprzedni rok obrotowy;
- f) w przypadku osoby fizycznej – administracyjne kary finansowe w wysokości maksymalnie 5 000 000 EUR lub, w przypadku państw członkowskich, w których euro nie jest walutą urzędową, wartość w walucie krajowej odpowiadającą tej kwocie w dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy; oraz

jeżeli można ustalić kwotę korzyści uzyskanych w wyniku naruszenia, państwa członkowskie zapewniają maksymalną wysokość sankcji na poziomie nie niższym niż dwukrotność kwoty tych korzyści.

Artykuł 29

Skuteczne stosowanie kar

1. Państwa członkowskie zapewniają uwzględnianie przez właściwe organy – przy ustalaniu rodzaju kar administracyjnych lub innych środków oraz wysokości administracyjnych kar finansowych – wszelkich istotnych okoliczności, w tym **w stosownych przypadkach**:

- a) wagi naruszenia i czasu jego trwania;
- b) stopnia odpowiedzialności odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej;
- c) sytuacji finansowej odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej, której wyznacznikiem jest wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub rocznych dochodów odpowiedzialnej osoby fizycznej;
- d) skali korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną, o ile można je ustalić;
- e) strat poniesionych przez osoby trzecie, a będących wynikiem naruszenia, o ile można je ustalić;
- f) gotowości odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej do współpracy z właściwym organem; oraz
- g) uprzednich naruszeń popełnionych przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną.

■

3. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na uprawnienia przyjmujących państw członkowskich do podejmowania właściwych środków mających na celu zapobieganie lub karanie popełnianych na ich terytoriach nieprawidłowości, które są sprzeczne z przepisami ustawowymi lub wykonawczymi przyjętymi w interesie dobra ogólnego. Obejmuje to możliwość zapobiegania podejmowaniu dalszych działań przez pośredników ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych dokonujących naruszenia na terytoriach tych państw członkowskich.

Artykuł 30

Zgłaszanie naruszeń

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie przez właściwe organy skutecznych mechanizmów sprzyjających zgłaszaniu właściwym organom naruszeń przepisów prawa krajowego wdrażających niniejszą dyrektywę.

Środa, 26 lutego 2014 r.

2. Mechanizmy te obejmują co najmniej:
 - a) szczególne procedury odbierania zgłoszeń o naruszeniach oraz działania następcze;
 - b) stosowną ochronę, w tym w stosownych przypadkach zapewnienie anonimowości osób, które ujawniają popełnienie naruszeń w danym podmiocie; oraz
 - c) ochronę danych osobowych zarówno osoby dokonującej zgłoszenia naruszeń, jak i osoby, której zarzuca się popełnienie naruszenia, zgodnie z zasadami określonymi w dyrektywie 95/46/WE.

Tożsamość osób zgłaszających naruszenia i osób, którym zarzuca się popełnienie naruszenia, jest utajniona na wszystkich etapach prowadzonego postępowania, chyba że przepisy krajowe wymagają jej ujawnienia w związku z dalszymi dochodzeniami lub postępowaniami sądowymi.

Artykuł 31

Przekazywanie EIOPA informacji na temat kar

1. Państwa członkowskie przekazują EIOPA co roku zbiorczą informację o wszystkich środkach lub karach administracyjnych zastosowanych zgodnie z art. 26.

Właściwe organy przekazują EIOPA co roku zbiorczą informację o wszystkich środkach lub karach administracyjnych zastosowanych zgodnie z art. 26.

2. Jeżeli właściwy organ ujawnił publicznie środek administracyjny lub karę administracyjną, powiadamia o tym fakcie jednocześnie EIOPA.

3. EIOPA opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych dotyczących procedur i formularzy na potrzeby przekazywania informacji, o których mowa w niniejszym artykule.

EIOPA przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... r.* [6 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

ROZDZIAŁ IX PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 32

Ochrona danych

1. Państwa członkowskie stosują dyrektywę 95/46/WE w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych prowadzonego w państwach członkowskich na podstawie niniejszej dyrektywy.

2. Do przetwarzania danych prowadzonego przez EIOPA zgodnie z niniejszą dyrektywą stosuje się rozporządzenie (WE) nr 45/2001.

Artykuł 33

Akty delegowane

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących art. 23, 24 i 25 zgodnie z art. 34.

Artykuł 34

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

Środa, 26 lutego 2014 r.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 23, 24 i 25, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy.
3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 23, 24 i 25, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 23, 24 i 25 wchodzi w życie tylko wtedy, kiedy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie **trzech** miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub kiedy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o **trzy** miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 34a

Dalsze postanowienia dotyczące regulacyjnych standardów technicznych

1. **Bez uszczerbku dla jakichkolwiek terminów przedkładania Komisji projektów regulacyjnych standardów technicznych Komisja przedkłada te projekty w odstępach 12, 18 lub 24 miesięcy.**
2. **Komisja nie przyjmuje regulacyjnych standardów technicznych w czasie, kiedy okres na przeprowadzenie kontroli Parlament Europejski na skutek przerwy w jego działalności zostałby skrócony do mniej niż dwóch miesięcy, łącznie z przedłużeniem.**
3. **Europejskie organy nadzoru mogą zasięgać opinii Parlamentu Europejskiego na etapie opracowywania regulacyjnych standardów technicznych, szczególnie gdy istnieją wątpliwości co do zakresu niniejszej dyrektywy.**
4. **Jeżeli właściwa komisja Parlamentu Europejskiego odrzuci regulacyjny standard techniczny, a do najbliższej miesięcznej sesji plenarnej pozostało mniej niż dwa tygodnie, Parlament Europejski może przedłużyć termin przeprowadzenia kontroli do następnego miesięcznej sesji plenarnej.**
5. **Jeżeli regulacyjny standard techniczny został odrzucony, a dane kwestie mają ograniczony zasięg, Komisja może przyjąć przyspieszony harmonogram opracowania zmienionego projektu regulacyjnego standardu technicznego.**
6. **Komisja zapewnia bezzwłoczne udzielanie odpowiedzi na wszystkie pytania Parlamentu Europejskiego formułowane oficjalnie przez przewodniczącego właściwej komisji, przed przyjęciem projektu regulacyjnego standardu technicznego.**

Artykuł 35

Przegląd i ocena

1. Do dnia ... r.* [5 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja dokona przeglądu **pr**aktycznego stosowania przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie, z należyтым uwzględnieniem zmian na rynkach detalicznych produktów inwestycyjnych oraz doświadczeń nabytych przy praktycznym stosowaniu przepisów niniejszej dyrektywy, rozporządzenia .../.../UE [w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących produktów inwestycyjnych] oraz dyrektywy .../.../UE [MiFID II]. **Ocena ta** obejmuje również szczególną analizę wpływu art. 17 ust. 2, z uwzględnieniem stanu konkurencji na rynku usług pośrednictwa w odniesieniu do umów innych niż umowy należące do którejkolwiek z grup wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2002/83/WE, oraz wpływu obowiązków, o których mowa w art. 17 ust. 2, na pośredników ubezpieczeniowych będących małymi i średnimi przedsiębiorstwami.
2. Po odbyciu konsultacji ze Wspólnym Komitetem Europejskich Urzędów Nadzoru Komisja przedkłada **swoje ustalenia** Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

■

Środa, 26 lutego 2014 r.

5. **Komisja** analizuje **■**, czy właściwe organy, o których mowa w art. 10 ust. 1, posiadają wystarczające uprawnienia oraz odpowiednie zasoby, aby wykonywać swoje zadania.

■

Artykuł 36

Transpozycja

1. Państwa członkowskie **przyjmą i opublikują, do dnia ... r.* [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy]**, przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują tekst tych środków Komisji.

Jeśli dokumenty dołączone do powiadomienia o środkach transpozycji dostarczone przez państwa członkowskie są niewystarczające, aby w pełni ocenić zgodność tych środków z określonymi przepisami niniejszej dyrektywy, Komisja może, na wniosek EIOPA mający na celu wykonanie jego zadań zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010 lub z własnej inicjatywy, zażądać od państw członkowskich dostarczenia bardziej szczegółowych informacji na temat transpozycji niniejszej dyrektywy i wdrożenia tych środków.

1a. Państwa członkowskie stosują środki, o których mowa w ust. 1, od dnia ... r.* [O] please insert date: 18 months after the date of entry into force of this Directive].

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. **Środki** te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektywy uchylonej niniejszą dyrektywą odczytuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 37

Uchylenie

Dyrektywa 2002/92/WE traci moc od dnia ... r.* [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminu transpozycji tej dyrektywy do prawa krajowego.

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 38

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 39

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ...,

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Środa, 26 lutego 2014 r.

ZAŁĄCZNIK I**KLIENCI PROFESJONALNI**

Klient profesjonalny to klient, który posiada doświadczenie, wiedzę i fachowość umożliwiające podejmowanie mu samodzielnych decyzji i właściwą ocenę ryzyka, które ponosi. Do celów niniejszej dyrektywy za klientów profesjonalnych w odniesieniu do wszelkich usług ubezpieczeniowych, wszelkiej działalności ubezpieczeniowej oraz wszelkich produktów ubezpieczeniowych uznaje się poniższe podmioty.

1. zakłady ubezpieczeń i reasekuracji;

■

1a. pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni**2. Duże przedsiębiorstwa spełniające, na poziomie jednostki, dwa z poniższych wymogów w zakresie wielkości:**

- suma bilansowa: 20 000 000 EUR;
- obrót netto: 40 000 000 EUR;
- kapitał własny: 2 000 000 EUR.

3. Rządy krajowe.

■

Środa, 26 lutego 2014 r.

ZAŁĄCZNIK II

DOKUMENTY WYJAŚNIAJĄCE

Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających z dnia 28 września 2011 r. państwa członkowskie zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji dokumentu lub dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji.

W odniesieniu do niniejszej dyrektywy Komisja uznaje, że złożenie tych dokumentów jest uzasadnione.

Złożoność dyrektywy i sektorów, których dyrektywa dotyczy:

Obszar ubezpieczeń i dystrybucji produktów ubezpieczeniowych jest szczególnie skomplikowany i może – z punktu widzenia osób, które się w nim nie specjalizują – mieć bardzo techniczny charakter. W przypadku braku należycie ustrukturyzowanych dokumentów wyjaśniających nadzór nad transpozycją byłby nadmiernie czasochłonny. Obecny wniosek stanowi przegląd, w ramach którego dokonano przekształcenia tekstu dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego. Chociaż treść wielu przepisów nie uległa zmianie, wprowadzono jednak szereg nowych przepisów, a część dotychczasowych przepisów zmieniono lub usunięto. Całkowicie nowa jest struktura, forma i prezentacja tekstu. Nowa struktura jest konieczna, aby uporządkować przepisy prawne w jaśniejszy i logiczniejszy sposób, rodzi jednak ona konieczność stosowania usystematyzowanego podejścia w ramach nadzoru nad transpozycją.

Niektóre przepisy dyrektywy, której dotyczy niniejszy wniosek, mogą potencjalnie mieć wpływ na szereg obszarów krajowego porządku prawnego, takich jak prawo spółek, prawo handlowe lub prawo podatkowe, czy też innych obszarów ustawodawczych w państwach członkowskich. Wniosek ten może również mieć wpływ na wtórne ustawodawstwo krajowe, w tym na ustawy i zasady prowadzenia działalności dotyczące pośredników finansowych lub ubezpieczeniowych. Wzajemne powiązania między kwestiami, których dotyczy niniejszy wniosek, a wszystkimi tymi pokrewnymi obszarami mogą oznaczać – w zależności od systemu danego państwa członkowskiego – że niektóre przepisy będą wdrażane w oparciu o nowe lub już istniejące przepisy z tych obszarów. Z tego też względu należy zapewnić wyraźny obraz tych przepisów.

Spójność i powiązanie z innymi inicjatywami:

Niniejszy wniosek przedkładany jest do przyjęcia jako część „pakietu regulacji rynku detalicznego dla konsumentów”, wraz z wnioskiem dotyczącym ujawniania informacji na temat „konfekcjonowanych” detalicznych produktów inwestycyjnych (rozporządzenie w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących produktów inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2003/71/WE i 2009/65/WE) i UCITS V. Inicjatywa w zakresie „konfekcjonowanych” detalicznych produktów inwestycyjnych ma na celu zapewnienie spójnego horyzontalnego podejścia do ujawniania informacji o produktach w odniesieniu do produktów inwestycyjnych i produktów ubezpieczeniowych z elementami inwestycyjnymi (tzw. ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych), a przepisy dotyczące praktyk w zakresie sprzedaży zostaną uwzględnione przy zmianie dyrektyw w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego i MiFID (dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych). Wniosek ten jest ponadto spójny z innymi unijnymi przepisami i politykami, które również uzupełnia, zwłaszcza w obszarze ochrony konsumentów, ochrony inwestorów i nadzoru ostrożnościowego, takimi jak Wypłacalność II (dyrektywa 2009/138/WE), MiFID II (przekształcenie MiFID) i powyższa inicjatywa dotycząca „konfekcjonowanych” detalicznych produktów inwestycyjnych.

Nowa dyrektywa w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego nadal posiadać będzie cechy instrumentu prawnego przewidującego „minimalną harmonizację”. Oznacza to, że państwa członkowskie, w razie konieczności, będą mogły postanowić o podjęciu dalej idących środków w celu ochrony konsumentów. Minimalne standardy wynikające z dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego zostaną jednak znacznie podniesione. ■ Ponadto w dyrektywie przewidziano klauzulę przeglądową, natomiast Komisja – aby być w stanie gromadzić wszystkie istotne informacje na temat funkcjonowania tych przepisów – będzie musiała być w stanie monitorować ich wdrożenie od samego początku.

Rozdział poświęcony ubezpieczeniowym produktom inwestycyjnym: Wniosek zawiera rozdział, w którym wprowadzono dodatkowe wymogi w zakresie ochrony klientów związane z ubezpieczeniowymi produktami inwestycyjnymi.

Istnieje silna wola polityczna, aby wprowadzić te przepisy, a jednocześnie niemalże brak jest doświadczeń, ponieważ jest to nowy obszar. Dlatego tak ważne jest, aby Komisja otrzymała dokumenty dotyczące transpozycji, wyjaśniające sposób wprowadzenia w życie tych przepisów w poszczególnych państwach członkowskich.

Środa, 26 lutego 2014 r.

W wytycznych na poziomie 2 należy jednak wziąć pod uwagę specyfikę produktów ubezpieczeniowych niebędących ubezpieczeniem na życie. Zgodnie z analogiczną zasadą w art. 3 dyrektywy MiFID II należy rozważyć analogiczny system w odniesieniu do ubezpieczeń przy wdrażaniu dyrektywy na szczeblu krajowym oraz w wytycznych wspólnego komitetu. Osoby prowadzące działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego w odniesieniu do ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych powinny spełniać standardy prowadzenia działalności mające zastosowanie do wszystkich umów ubezpieczeniowych, a także zaostrzone standardy mające zastosowanie do ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych. Wszelkie osoby pośredniczące w zakresie ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych muszą być zarejestrowane jako pośrednicy ubezpieczeniowi.

Niskie szacunkowe obciążenia administracyjne związane z koniecznością przekazania przez państwa członkowskie dokumentów wyjaśniających: Jak już wspomniano powyżej, obecny tekst dyrektywy obowiązuje od 2002 r. (kiedy to przyjęto pierwotną dyrektywę). Dlatego też zgłoszenie swoich przepisów wykonawczych nie będzie stanowić ciężaru dla państw członkowskich, gdyż zasadniczo już od dłuższego czasu dokonują zgłoszenia większości z nich. Szacunkowe niskie dodatkowe obciążenia administracyjne związane z żądaniem od państw członkowskich dokumentów wyjaśniających dotyczących nowych części dyrektywy są proporcjonalne i konieczne, aby umożliwić Komisji wykonywanie jej zadania w zakresie nadzoru nad stosowaniem unijnego prawa.

W związku z powyższym Komisja jest przekonana, że wymóg przekazania dokumentów wyjaśniających w przypadku przedmiotowej dyrektywy jest proporcjonalny i nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu, jakim jest skuteczna realizacja nadzoru nad dokładną transpozycją.
